

Ngạo Kiều Dữ Thiên Kiến

Contents

Ngạo Kiều Dữ Thiên Kiến	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	16
4. Chương 4	23
5. Chương 5	31
6. Chương 6	39
7. Chương 7	48
8. Chương 8	57
9. Chương 9	68
10. Chương 10: Vĩ Thanh	77

Ngạo Kiều Dữ Thiên Kiến

Giới thiệu

Thể loại: trường học, H cao, HEEditor: KhuẩnBeta: Phù, miakatama05Cuộc sống của Doãn Thiên K

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngao-kieu-du-thien-kien>

1. Chương 1

Sáng sớm thứ hai.

Tại sân trường xinh đẹp của trường trung học Thượng Lạc Hữu Thượng, mặc kệ là học sinh giàu, hay là học sinh nghèo, mỗi người đều há mồm ngáp đi ngáp lại, mặt người nào cũng như người chết.

Khó mà trách được, bộ chưa từng nghe người ta nhắc tới Blue Monday sao?

Cho dù là cuối tuần ăn chơi sa đọa, hay là cuối tuần đi làm kiếm tiền, không một học sinh nào muốn đến trường học cả, chúng nó chỉ mong sao có thể nằm ngủ trên giường cho đến khi thiên hôn địa ám.

Kể cả cán sự trưởng môn thể dục như Tống Tiệp cũng không ngoại lệ.

Hắn cùng bạn thân là Vương Vũ Kiệt đi tới canteen, lắc lắc đầu nói “Chắc... Không xong rồi, mày lấy dùm mấy cây tăm xỉa răng cái coi...”

“Chi? Bộ sáng chưa đánh răng à?”

“Tao lấy chống hai con mắt tao!”

Vương Vũ Kiệt tặc tặc cười “Há há, tối qua mày với thằng-bạn-cùng-phòng chơi vật lộn đến sáng hả? Hình như tối tao có nghe mày kêu cái gì mà...”

Tống Tiệp chợt dạ trong lòng, nhưng cố tỏ ra bình tĩnh “Tao kêu cái gì?”

Vương Vũ Kiệt nghiêng đầu, biểu tình nghiêm túc suy nghĩ “Hình như là... đừng có mạnh bạo như vậy! Thắt lưng gãy bây giờ!”

Tống Tiệp nghe vậy không khỏi thở mạnh một cái, đứng đắn nói “Đúng thế, thằng Cổ Vân Phong chơi vật lộn mà chẳng biết tiết chế gì hết, tao đã chửi nó rồi!”

“Nhưng mà tao còn nghe nó nói...”

“Thằng đó nói gì?” Mí mắt Tống Tiệp muốn trĩu xuống, không quan tâm hỏi.

“Nó bảo là, bà xã ngoan, nâng mông cao một chút, ông xã sẽ cho bà xã thoải mái lắm lắm luôn...”

Tống Tiệp nghe xong thiếu chút nữa đã ngất xỉu, khuôn mặt lúc đỏ lúc trắng.

“Hahaha... Tao nói đùa mấy câu mà tao nói thầy trên giường thôi mà, vậy mà mày cũng tin sao?” Vương Vũ Kiệt ôm bụng cười lăn lộn.

Tống Tiệp hung hăng liếc mắt thằng bạn thân một cái!

Má nó! Thằng Kiệt Lặc!

Hắn quên rằng thiết bị cách âm của ký túc xá thuộc loại level max, tối hôm qua cho dù có bị ‘ông xã yêu quý cây hoa cúc’ kịch liệt cỡ nào thì ai mà nghe cho được?

“Cười cái gì? Bố cho mày cười rụng rốn luôn!”

Tổng Tiếp siết lấy cổ y, đang muốn quật y qua vai thì đột nhiên nghe một trận ‘binh hoang mã loạn’!

Một đám học sinh chạy ào tới canteen, chạy đến nỗi khói bay mù mịt —

“Nhanh, nhanh lên! Chậm là không còn luôn đó!”

“Chạy nhanh lên coi! Đây là chỉ có một lần trong đời thôi đó, bỏ lỡ là hối hận không kịp!”

Tổng Tiếp và Vương Vũ Kiệt quay mặt nhìn nhau.

“Vụ gì thế?”

“Đi xem là biết chứ gì.”

“Á! Cậu giẫm lên chân tôi!”

“Đệt! Tui tới trước mà!”

“Kê bên có quá trời quầy thu ngân đó, sao không tới chỗ đó đi!”

“Ông muốn thì ông đi đi! Tui muốn ở đây đó, được không?!”

Mây chen tao, tao chen mây, chỉ thấy hàng trăm học sinh cầm khay cơm trên tay, tranh nhau lấy cơm đến nỗi nước cũng không lọt qua được!

“Không được chen lấn, không được chen lấn, xếp hàng, mời các đại gia xếp hàng dùm cái đi!”

Ông đầu bếp chạy ra để giữ gìn trật tự, lại bị một đám thanh thiếu niên hai mắt đỏ rực liếc lạnh một cái.

Dáng người thon thon, khuôn mặt trắng nõn, thiếu niên cẩn thận đứng ở phía sau quầy thu tiền cơm, ánh

mắt sáng ngời đeo thêm chiếc mắt kính mạ vàng đang tính tính toán toán.

“Tiền lương của tôi được tính bằng cái gì?”

Một cậu trai dáng người cao lớn, kiện tráng như một ngọn núi nhỏ, làn da ngăm đen từ tử lạnh lấy sữa ra, lạnh lùng nói: “Tính bằng giờ.”

“Không phải tính bằng đầu người sao?”

“Điên hả? Có bao giờ cậu nghe qua phục vụ canteen mà tính lương bằng đầu người chưa? Bộ cậu tưởng cậu là ông chủ hả?”

“Lôi Kính chết tiệt! Im cái mồm gấu lại đi!” Doãn Thiên Kỳ cắn răng cắn lợi hung tợn trừng y, chuyển cơn tức giận đến bốc khói của mình ra đám người kia rống to: “Từng người một, không xếp hàng thì bấm nút biến!”

Fanclub của Doãn Thiên Kỳ lần đầu tiên thấy bộ dáng hung ác của người mà bọn hắn yêu mến – cán sự trưởng văn hóa, liền sợ đến nỗi như rùa rút đầu, lập tức ngoan ngoãn đi xếp hàng!

Lôi Kính khinh thường bĩu môi “Cái fan-cờ-lúp toàn một đám hèn nhát chả có tương lai!”

Doãn Thiên Kỳ không thèm để ý đến y, chỉ cần nhìn một đám học sinh đang ‘đói khát’ trước mắt này cũng đủ làm hắn điên cả đầu rồi.

Nếu tiền lương không phải tính theo đầu người thì cái đám ngu ngốc này chạy tới đây xem cái gì?

Lại không thể giúp hắn kiếm thêm tiền.

Tổng Tiếp với Vương Vũ Kiệt đi vào phòng ăn, phát hiện thủ phạm dẫn tới việc ‘bạo động’ lúc này, cảm thiếu chút nữa là rớt xuống đất!

“Cái quái gì thế này?! Thiếu gia của Doãn gia tới canteen làm thu ngân á?” Tổng Tiếp không thể tưởng tượng nổi mà lắc lắc đầu.

“Tao đâu có nghe nói tài chính của Doãn gia có vấn đề gì đâu.” Lòng mào của Vương Vũ Kiệt cũng nhăn lại “Nếu Thiên Kỳ thiếu tiền đáng lẽ phải kiểm tụi mình, tội gì mà phải tới đây làm công chó!”

“Nhanh! Nhanh lôi Thiên Kỳ ra khỏi chỗ đó đi!”

“Ừ, ừ, bác Doãn mà thấy con trai cưng của ông ở đây chịu khổ, chắc cái trường này sập luôn quá!”

Hai người vốn thông minh lanh lợi, nên đối với tính tình nóng nảy của bác Doãn đúng là vừa kinh vừa sợ.

“Thiên Kỳ, cậu uống lộn thuốc rồi hả? Sao lại còn ở đây mà không chịu đi nhanh!” Tống Tiệp đẩy đẩy nhóm học sinh đang đứng xếp hàng ở quầy tính tiền, mở miệng liền chửi.

“Tiểu Kỳ Kỳ, có phải cậu ở đây lâu nên chán quá, muốn tìm thú vui hả?” Luôn luôn biết những chỗ ăn chơi sa đọa như Vương Vũ Kiệt đây vội vàng ra ý kiến “Lát trốn tiết đi, tôi dẫn cậu ra phố chơi.”

“Chơi chơi cái đầu cậu! Không thấy tôi đang bận lắm hả?” Doãn Thiên Kỳ không thoải mái trợn mắt nhìn cậu ta “Mau tránh ra, phía sau còn một đồng người đang chờ kìa.”

Vương Vũ Kiệt bị chửi một trận, đành phải sờ sờ cái mũi rồi lách người sang một bên, đứng cạnh Tống Tiệp nói nhỏ “Tao thấy Thiên Kỳ bị bà nào nhập rồi.”

“Chả đứa nào nhập hết, nó đang trong thời mãn kinh đó, không bình thường chút nào!”

Lời vừa mới nói xong, một chiếc đĩa phóng tới như tia chớp!

“Haiz, trượt rồi!”

Hai thiếu niên tuấn mỹ cao ngất, lại phong độ hiện tại mang theo tâm tình xám xịt mà bỏ trốn mất dạng.

Phần đầu của canteen là địa bàn của trường trung học Thượng Lạc, một thiếu niên có tóc mái che khuất gần hết khuôn mặt cùng một thiếu niên khác ngồi quan tuần dật ngồi cùng một chỗ, tất nhiên toàn bộ sự tình này giờ đều đã thấy hết.

“Má ơi, thiệt là chói quá đi!” Cổ Vân Phong lắc lắc đầu, tán dương nói.

“Mày lại nhìn thấy cái gì đó?” Mạnh Niệm Kỳ mỉm cười.

“Thì ái tinh trên đầu thằng Lôi Kính đó, năng lượng siêu mạnh, siêu sáng luôn! Thật muốn nhìn thấy chân mệnh thiên nữ của nó!”

Cổ Vân Phong từ lúc sinh ra đã có siêu năng lực, chính là có thể thấy ái tinh trên đầu người khác.

Ngôi sao trong suốt có nghĩa là cảm giác đối với đối tượng đó bằng không, tùy đối tượng và điểm số tích lũy được, màu sắc của ngôi sao sẽ từ từ thay đổi, từ trong suốt chuyển sang hồng phấn, rồi dần dần đậm lên.

Chẳng những thế, hắn còn có thể thấy các vật liên quan với người yêu của đối tượng, ví dụ, ngay giờ đây hắn có thể thấy ái tinh trên đầu của tên Lôi Kính ‘hai lúa’ kia một đám mây trắng nhỏ...

Mà đám mây nhỏ này so với hồi nãy thì càng thêm tươi đẹp.

Xem ra thằng Lôi Kính đã rơi vào ‘bể khổ’ rồi!

Hắn bây giờ rất rất là tò mò, thằng trẩu tre này đó giờ xem con gái như áo như quần, một ngày có thể thay đến ba bộ, thằng thú tính khoái thay đồ này sao có thể yêu ai được chứ?

Thằng này ngay từ hồi nhỏ, ‘cái thứ đó’ đã sớm phát triển rồi, lúc mười hai tuổi đã cùng ngủ với các bà góa hay các cô gái trẻ trong trấn nghe bảo cái gì mà ‘gieo nhân nào gặt quả ấy’, cậu ta nếu tìm được người lọt mắt thì sẽ làm bất cứ điều gì.

“Vân Phong, mày nói xem, Doãn Thiên Kỳ sao lại cùng Lôi Kính làm công trong canteen?” Mạnh Niệm Kỳ nhìn hai người trong bếp đang hỗ trợ lẫn nhau, dăm chiêu hỏi “Mày không thấy rất kỳ quái à?”

“Chẳng lẽ đại ca nghi tội nó ‘chồng hát vợ theo’ à? Haha...” Cổ Vân Phong không nhịn được bật cười “‘Hai lúa’ Lôi Kính cùng ‘thích sạch sẽ’ Doãn Thiên Kỳ? Đại ca, bớt giỡn đi!”

Mạnh Niệm Kỳ đang rất là nghiêm túc.

Giống như nếu người khác nghe rằng hắn cùng ‘Tuồng vi vương tử’ Phí Tử Ngang của Hữu Thượng là một đôi, cũng không có cách nào tin hết, ôm bụng cười đến lăn lộn.

Khi yêu là không thể nói lý được mà.

Bất quá hắn cùng anh Ngang cũng xem như là thanh mai trúc mã, tình huống có chút không tầm thường, cho nên có lẽ là hắn suy nghĩ nhiều quá đi?

Hi vọng là hắn lo lắng nhiều quá.

Nghe anh Ngang nói, ba của Doãn Thiên Kỳ chính là người rất khó giải quyết, nếu Lôi Kính trêu chọc Doãn Thiên Kỳ, đúng là đã chui vào hang cọp rồi.

Mạnh Niệm Kỳ lắc lắc đầu.

Ngay lúc này, tiếng chuông báo hiệu giờ học vang lên....

Chẳng dễ dàng gì nghe được tiếng chuông reng, nhìn đám học sinh đang xếp hàng mặt mày thất vọng rời khỏi phòng ăn, Doãn Thiên Kỳ cuối cùng thở một cái.

Cật lực kéo bọc rác ra cửa sau của canteen, thiếu niên lần đầu tiên trong đời làm công liền mệt mỏi đến mức eo nhúc lưng đau.

Mẹ ơi, mệt chết luôn...

Đang muốn đưa tay vòng ra đằng sau lưng đấm đấm, một ‘đôi tay gấu’ chẳng biết từ đâu tới đã ôm eo của cậu.

“Gấu chết! Làm gì thế! Bỏ tôi ra!” Doãn Thiên Kỳ hỗn hển vùng vẫy trong lòng anh, cho anh vài cú đá.

Lôi Kính sức lực rất lớn, đối với loại phản kháng của thiếu niên này giống như đang gãi ngứa vậy, khiến anh cảm thấy rất buồn cười “Nè, em cũng đâu phải là thiếu nữ trong sáng gì đâu? Mới sáng sớm thôi mà cái mộng nhỏ này đã đứng trước mặt anh ngoe nguẩy, không phải là muốn anh thỏa mãn nó sao?”

Lôi Kính một tay siết chặt eo thon của cậu, một tay khiếm nhã mò mẫm cái mộng cậu!

Doãn Thiên Kỳ cả người run lên.

Con gấu thú vị đáng chết tám trăm lần! Ở cái chỗ thường xuyên có người ra vào này lại dám làm gì với cậu?

“Bỏ cái móng gấu dơ bẩn của anh ra khỏi người bản thiếu gia!”

“Dơ bẩn?” Lôi Kính nẩy lửa “Để bản đại gia nhìn xem cái mộng hư hỏng của đại thiếu gia có bao nhiêu sạch sẽ?”

Áp thiếu niên không ngừng vùng vẫy xuống đất, Lôi Kính kéo khóa quần xuống, lấy ra ‘hùng tiên’ vượt quá kích cỡ của người thường!

“Mút đi!”

Doãn Thiên Kỳ nghe xong liền tròng lớn mắt, lạnh lùng cười “Tôi mà cắn đứt thì đừng có hối hận!”

“Được thôi, thế bản đại gia sẽ đem ảnh chụp hai chúng ta đang ân ái post lên web trường, chia sẻ cho mọi người cùng biết.” Lôi Kính nhàn rỗi chà xát tính khí của chính mình “Cho bọn hèn nhất trường Hữu Thượng nhìn xem cái cự bông này khiến cho cán sự trưởng mà bọn hần điên cuồng yêu mến sướng đến khóc la thế nào.”

“A a a! Anh đi chết đi!” Doãn Thiên Kỳ hận đến nỗi cắn chặt răng của mình lại.

Lôi Kính đưa tính khí của mình đến bên miệng thiếu niên “Mút nhanh lên, nếu chúng ta vào muộn thì sẽ cử người đi tìm đấy!”

Lời vừa mới nói xong, liền nghe thấy thanh âm mở cửa —

“Lạ quá, Lôi Kính với Doãn thiếu gia đâu mất tiêu rồi?”

Doãn Thiên Kỳ đang muốn mở miệng kêu lên, một cây cự bổng đã thừa dịp này mà nhét vào miệng cậu!

“Hừ ưm —“

Lôi Kính nắm lấy mái tóc mềm mại của thiếu niên, mạnh mẽ thúc đẩy cái eo của anh!

“Hừ... ư...”

Sướng muốn chết!

Đàn ông gì mà cái miệng lại nhỏ lại mềm? Chỗ đó so với đàn bà còn thoải mái hơn nữa chứ!

Cúi đầu nhìn cự bổng tím đen của mình đang ra vào trong cái miệng nhỏ nhắn diễm hồng của thiếu niên, Lôi Kính hưng phấn đến nỗi thiếu chút nữa liền bắn ra.

Cuối tuần vừa rồi không có phát tiết, đại căng tích một đồng tinh dịch đang chờ hung hăng bắn ra một cách thống khoái.

Nhưng không được, anh còn muốn xem nhiều hơn nữa, nhìn cái bộ dạng dâm đãng khi khẩu giao của thiếu niên.

Rõ ràng cái thằng này chó nhìn cũng ghét, vì cái gì mà bây giờ lại quyến rũ như vậy?

Lôi Kính không có thời gian để nghĩ nhiều, chỉ biết dựa theo bản năng dã thú của mình mà hung hăng giày xéo con mồi.

Doãn Thiên Kỳ cảm giác được cự bổng trong miệng mình không ngừng lớn lên, sợ hãi không ngừng lắc đầu vùng vẫy.

“Ồ ưm...” Không cần! Tôi không cần!

Lôi Kính hiểu ý xoa xoa đầu của hắn, quan tâm hỏi “Không muốn anh bắn vào miệng hả?”

Doãn Thiên Kỳ liếc mạng gật đầu.

Ồ... cuối cùng con gấu chết tiệt này cũng đã hiểu tiếng người!

“Được rồi, nể tình chúng ta là bạn cùng phòng, bản đại gia hôm nay sẽ đại phát từ bi!”

Lôi Kính rút tính khí của mình ra.

Doãn Thiên Kỳ hai mắt ngấm nghiến cảm giác được cự bồng trong miệng mình đã được rút ra, đang muốn hít vào vài ngụm khí, đột nhiên nghe một tiếng gầm nhẹ, tiếp theo là cảm thấy được có gì đó lạnh lạnh bắn vào mặt—

Trong lòng Doãn Thiên Kỳ cũng lạnh một hồi.

Không, phải, chứ...

Mình... mình đường đường là đại thiếu gia của Doãn gia lại bị... bị...

Bắn, lên, mặt!

A a a! Cái tên cầm thú Lôi Kính này!

Bản thiếu gia thê sẽ không đội trời chung với hắn!

2. Chương 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Kể từ khi lão đại Mạnh Niệm Kỳ của trường trung học Thượng Nhạc vì ‘sự kiện tự sát’ mà lên làm hội trưởng hội học sinh, tất cả học sinh Thượng Nhạc liền như cá chép hóa rồng.

“Há há... quá đã!”

Lôi Kính ngồi trong phòng hội học sinh được trang trí xa hoa khiến người ta giận đến sôi người, hắn bắt chéo chân, đập bàn cười to.

“Giờ bố mày cũng đã là người của hội học sinh, xem tụi nhà giàu chảnh chó kia còn kiêu căng được gì trước mặt bố mày! Cái này đều toàn là nhờ vào vận may của lão đại đó! Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Lôi Kính co chân hành đại lễ của hoàng cung.

Mạnh Niệm Kỳ vừa buồn cười vừa tức giận, trợn mắt nhìn hắn.

“Khỏi nịnh nọt! Tao cho mày vô hội học sinh là để phụ tao làm việc, đừng có mà cản trở tao rồi làm hỏng hết mọi việc.”

“Lão đại khéo nói đùa gớm, Lôi Kính em giống loại người như vậy sao? Hồi đó còn ở Thượng Nhạc, em cũng là thành viên của Đại Tướng chứ bộ, có khi nào gây phiền phức cho anh đâu?” Lôi Kính hai tay khoanh trước ngực, mặt hiện lên vẻ không phục, trừng hai mắt to như cái chuông đồng lên nhìn!

“Nhưng mà hồi trước ở hội học sinh Thượng Nhạc không có ai tên là Doãn Thiên Kỳ hết.” Lôi nói sắc bén của Mạnh Niệm Kỳ đã vạch ra vấn đề quan trọng.

“Doãn Thiên Kỳ?” Lôi Kính khoát tay tỏ vẻ không tán thành, trên mặt hiện lên một tia cười gian: “Anh cứ yên tâm, lão đại, em đã ‘đóng’ chắc nó rồi.”

“Thiệt không? Mày đóng nó thế nào?”

“Ờm... cái này lão đại khỏi lo, dù sao cũng ‘đóng’ chắc rồi!” Chữ ‘đóng’ được nhấn mạnh một cách đặc biệt. Mạnh Niệm Kỳ hoài nghi nhìn hắn một cái, “Được rồi, tốt nhất cứ như vậy đi. Mà nè, A Phong đâu rồi, sao tao không thấy nó?”

“Ai biết đâu. Gần đây thằng đó đi đâu là đi biệt tích luôn.” Lôi Kính nhún nhún vai “Cơ mà đúng giờ nó sẽ tới thôi, sáng nay em có nhắc nó là có mở cuộc họp cán bộ, em vừa học xong là đến đây họp liền.”

“Ừ, vậy thì OK rồi. Hôm nay là lần đầu tiên họp hội học sinh kể từ khi tao lên làm hội trưởng, tao không muốn mấy đứa cán bộ quan trọng như tụi mày đi họp trễ trong ngày đầu tiên.”

“Haha, nói đến cán bộ quan trọng, lão đại, lần này anh muốn cho em làm chức gì đây?” Lôi Kính làm bộ dáng không thể chờ được, cứ như một con gấu đen muốn ăn ngấu ăn nghiến, liếm liếm cái môi.

“Chờ lát nữa họp rồi tao tuyên bố luôn.”

“Không thể nói trước được sao?”

“Không được.” Mạnh Niệm Kỳ nói như đinh đóng cột.

Biết tính lão đại đó giờ công chính nghiêm minh, Lôi Kính đành phải sờ sờ cái mũi.

Qua một lúc lâu sau, phó hội trưởng Phí Tử Ngang cầm một tách cà phê đi đến, trên mặt là nụ cười độc quyền của Tường Vi Vương Tử.

“Hội trưởng, hai ngày nay tôi học được cách pha cà phê từ đầu bếp người Pháp nhà tôi đó, nếm thử tay nghề của tôi đi.”

Lôi Kính thấy gã ‘Vách tường’ vương tử đi đến, lớn tiếng nói: “Lão đại tụi tao không uống cà phê, đem chỗ khác đi.”

“Ai nói tao không uống cà phê?” Mạnh Niệm Kỳ liếc hắn một cái, quay đầu mỉm cười, nói với Phí Tử Ngang: “Cảm ơn anh, phó hội trưởng.”

Khóe mắt Phí Tử Ngang chứa ý cười, nhẹ nhàng nói: “Không có gì, vì hội trưởng, cái gì tôi cũng nguyện ý làm...”

Những lời nói kia làm cho trái tim Mạnh Niệm Kỳ đập rất nhanh, vội vàng rũ mắt xuống nhắm nháp cà phê.

Lôi Kính không cảm thấy được chút ‘gian tình’ nào giữa hai người này, hừ lạnh một tiếng, “Hừ, người của Hữu Thượng sao lại nịnh hót như thế hả?”

“A Kính! Không được nói vậy!” Mạnh Niệm Kỳ thấp giọng quát lớn.

“Chắc, em đâu có chỉ tên nói họ đâu, nhà người ta tự nhột thì em cũng bó tay thôi.” Lôi Kính nhún nhún vai, bộ dáng lưu manh “Đúng rồi, lão đại, xem nữa quên cho anh xem cái này.”

“Giấy đây?”

Lôi Kính cười gian: “Một đứa đàn em kính tặng em đó, anh xem đi!” Mạnh Niệm Kỳ nhìn hẩn lấy từ trong cặp ra một quyển tạp chí có hình một người phụ nữ khỏa thân tóc vàng, trông mắt thiếu chút nữa liền rớt xuống.

“Mày điên rồi hả? Sao dám đem thứ này vô trường?”

“Làm ơn đi lão đại, anh đừng ngạc nhiên như vậy được không? Chúng ta là học sinh cao trung, huyết khí sôi trào, sinh lý bình thường, xem mấy thứ này là chuyện bình thường thôi.”

Về mặt Mạnh Niệm Kỳ có chút bất đắc dĩ.

“Không phiền nếu tôi mượn xem thử chứ?” Lôi Kính đắc ý, hai tay khoanh ngực: “Được thôi, cho ‘đệ tử ngoan’ mấy người mở rộng tầm mắt mới được.”

Phí Tử Ngang cầm lấy tạp chí, lật đi lật lại: “Chụp đẹp đấy.”

“Đẹp đúng không? Đây là hàng ngon của Châu Âu đó, không phải muốn có là được đâu.” Lôi Kính bắt đầu thả bom thúi “Mày xem cái này này, đây là Anna mà bố mày thích nhất, ngực to eo thon mông căng, ôi ... — thật sự là mê chết người, chỉ là xem thôi ấy mà bố mày đã muốn bắn ra hai lần.”

“Nếu cậu thích, tôi có thể giúp cậu có được poster có chữ ký của cô ta.”

“Dựa vào mày hả?” Lôi Kính khinh miệt, liếc mắt trừng anh.

“Cái này dễ thôi, ông chủ của tạp chí này là chú của tôi, hiện đang ở Pháp.”

“Mày định lừa bố à?” Lôi Kính kinh ngạc, trừng lớn mắt.

“Vậy có muốn hay không?”

“Á á á!! Muốn muốn! Tất nhiên là muốn rồi!”

Lôi Kính vui mừng, hưng phấn nhảy dựng lên ôm vai của Phí Tử Ngang “Hô hô, không ngờ Phí vương tử của chúng ta lại có người thân như thế! Anh có thể cho tui luôn phương thức liên lạc của Anna không?”

(vđ thật:v Trong QT thì vẫn là ta-người, vì để cho nó kịch tính nên tớ đổi thành bố mày-mày @@ cơ mà lúc đầu thì Lôi Kính khinh bỉ Phí Tử Ngang nên xưng hô bố mày-mày, còn lúc sau thì nịnh nọt nên tôi-anh cho thêm cảm tình, nói chung truyện của Mê Dương thẳng nào cũng khôn nạn cả:v)

“A Kính, mày đừng có mà ‘được voi đòi Hai Bà Trưng’ đấy nhá.” Mạnh Niệm Kỳ cười khổ.

“Không sau, tôi có thể cho cậu với cô ta chat webcam.” (ý anh là chat s*x sao?:v)

“AAAAA! Phí vương tử, em yêu anh muốn chết!” (buồn nôn thật...)

Mạnh Niệm Kỳ nhìn Lôi Kính mừng như điên, lại có chút buồn cười, nhin không được liền đi tới nói bóng nói gió hai câu “Vừa rồi ai mới gọi là ‘vách tường vương tử’ vậy ta, rồi còn bảo gì mà thích nịnh nọt gì đó?”

“Ừ, cái này gọi là ‘trước thù sau bạn’, người đời vì hiểu nhau mà phân ly, còn em với Phí vương tử vì hiểu nhau mà chơi chung, có phải không?” Phí Tử Ngang gật đầu mỉm cười “Ừ, tôi cũng rất thích người lòng dạ ngay thẳng như bạn Lôi đây.”

“Haha, đừng gọi em là bạn Lôi, từ giờ anh gọi em là A Kính đi, giống lão đại hay gọi em đó.”

“Được thôi. Mà tôi chỉ hơn cậu có vài tháng tuổi thôi, nếu thích thì về sau gọi tôi là anh Ngang đi, có chuyện gì cứ tìm tôi.”

“Hô hô, anh Ngang đúng là ‘nam tử hán đại trượng phu’ mà!” Nhìn thấy chỉ là một cái poster có chữ ký mà lấy được lòng của Lôi Kính, Mạnh Niệm Kỳ thật sự rất bái phục người yêu của anh.

“Anh Ngang, lại đây xem, anh thích ai nào?” Vì Lôi Kính tìm được người chung sở thích, liền vội vã muốn cùng anh chia sẻ.

“Cô này nhìn được đấy.” Phí Tử Ngang chỉ đại một người trên tạp chí “Nhưng mà tôi có người thích rồi.”

“Woa, thẩm mỹ của anh Ngang cao như vậy, chắc cô ta cũng rất là ngon cơm đúng không? Như thế nào? Ngực to không?” Lôi Kính bỉ ổi nháy mắt mấy cái.

“Không nhưng mà mỗi lần nhìn em ấy trần truồng, tôi liền dục hỏa đốt người...” Phí Tử Ngang liếc mắt nhìn Mạnh Niệm Kỳ một cái. Ánh mắt chứa đầy hỏa nhiệt của người yêu khiến Mạnh Niệm Kỳ toàn thân tê dại, nhanh chóng bối rối cúi đầu xem tư liệu, “Ngực không to à? Vậy thôi, em không có hứng thú.” Lôi Kính bĩu môi.

“Thằng dâm tặc!” Mạnh Niệm Kỳ cười, mắng một câu.

“Haha, đâu phải đây là ngày đầu tiên lão đại biết em.”

“Ừa ừa, đúng rồi, chắc chắn là nghiệt duyên!”

“Có thể cùng với hội trưởng học chung cấp hai, thật khiến người người ta hâm mộ, đáng tiếc tôi không được...” Phí Tử Ngang vẽ mặt tiếc nuối.

“Đúng vậy, gặp được lão đại là niềm hạnh phúc của tụi em! Có chuyện gì phức tạp đều tìm đến anh ấy là được!”

“Mày nghĩ tao là lang băm trong giới giang hồ sao?” Mạnh Niệm Kỳ cười, mắng.

Ngay lúc đang cười đùa, Vương Vũ Kiệt với Doãn Thiên Kỳ cùng đi đến.

Doãn Thiên Kỳ nhìn thấy Lôi Kính đang ôm bả vai của vương tử, kinh ngạc đến độ mắt muốn lòi cả ra.

“Cái tên gấu đen này, anh muốn làm gì vương tử hả?”

Doãn Thiên Kỳ nổi giận ùng ùng chạy tới, hất ‘tay gấu’ ra khỏi bả vai Vương tử.

“Cậu bị bệnh à?” Lôi Kính tức giận, mắng.

“Tui đang cùng anh Ngang nói chuyện, cậu quấy cái gì?!”

“Anh Ngang?” Doãn Thiên Kỳ nghe xong, thiếu chút nữa đã ngã tại chỗ!

“Gấu chết, hôm nay anh uống lộn thuốc hả? Tự đừng kêu anh em em là thế nào? Anh nghĩ anh xứng sao?”

“Cậu nói cái gì?” Lôi Kính khí thế to lớn nhìn cậu.

Doãn Thiên Kỳ cao 1m73, tuy là không lùn, nhưng mà đứng ở bên cạnh một người cao 1m95, một ngọn núi nhỏ như Lôi Kính bên cạnh đây, thì cũng coi như là lùn một khúc đi.

Tuy là thân thể có thể thua, nhưng khí thế thì không thể không khua!

Doãn Thiên Kỳ một tay chống nạnh, một tay chỉ vào chóp mũi hắn, mắng to: “Bổn thiếu gia nói là anh không xứng!”

“Định kiếm có đánh lộn hả?”

Lôi Kính đang thực sự rất muốn đem thằng nhóc hờn hĩnh kia đập một phát, Mạnh Niệm Kỳ liền hét một tiếng.

“Im lặng! Bắt đầu cuộc họp, mời mọi người lập tức ngồi xuống.”

Phí Tử Ngang cũng ra mặt nói vài câu: “Hôm nay là lần đầu tiên hội trưởng Mạnh mời các cán bộ học sinh đến đây để họp, mời mọi người phối hợp, tuân thủ trật tự của hội trưởng.”

“Nhưng mà anh ta ...” Doãn Thiên Kỳ còn muốn nói.

“Nếu không nghe lời thì không xong với Phí Tử Ngang anh đâu.”

Lão đại của mình đã nói như thế, Doãn Thiên Kỳ nào dám không nể mặt, đành phải oán hận trừng mắt nhìn Lôi Kính một cái, ngồi đối diện hẳn.

Vương Vũ Kiệt đứng một bên xem phim, sau cũng ngồi bên cạnh Doãn Thiên Kỳ, cười hỏi: “Tổng Tiệp với Cổ Vân Phong đâu? Sao hai người lại cùng nhau đến trễ vậy?”

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến, Tổng Tiệp cùng Cổ Vân Phong thở hồng hộc, chạy thục mạng trong 10 giây liền đến phòng họp.

“Tối rồi, tối rồi, tui tui không có muộn chứ?” Cổ Vân Phong xấu hổ nhìn mọi người.

Mạnh Niệm Kỳ mỉm cười “Không muộn, ngồi đi.”

Vương Vũ Kiệt cố ý chế nhạo: “Đúng là ngủ chung phòng tình cảm liền tốt lên, cùng đến cùng đi ha. Tôi thấy hai cậu có đủ tố chất trở thành là tấm gương của Thượng Nhạc Hữu Thượng chúng ta, hiệu trưởng phải phát giấy khen cho hai người.”

Tổng Tiệp mặt hơi đỏ, hung hăng nhìn thẳng bạn mình.

Cổ Vân Phong trái lại rất rộng lượng, mỉm cười ngồi kế bên Lôi Kính.

Doãn Thiên Kỳ xui xẻo bị con gấu Lôi Kính thối tha kia ‘làm’ một lần, nên đối với tụi học sinh Thượng Nhạc đã nghèo lại còn lưu manh có thể nói là hận thấu xương. Nhìn thấy đồng phục của Cổ Vân Phong với Tổng Tiệp, lạnh lùng cười, châm chọc nói “Tổng Tiệp, cậu cẩn thận một chút, ở đây có người thích nịnh nọt, tự dưng ở đâu chui ra liền nhận bà con, bị mấy người đó quần lý, đúng là muốn vút mà vút không xong.”

Hừ, được lắm thằng nhóc lẳng lơ leo mép kia, để xem bố mày dạy mày thế nào!

Tổng Tiệp biết lời nói ác độc của thằng bạn lợi hại bao nhiêu, nghe vậy chỉ biết cười khổ, rất may mà ông xã của cậu không ngại, nếu không thì cậu đúng là đã chịu biết bao nhiêu trách nhiệm rồi.

Mạnh Niệm Kỳ thấy những nhân vật quan trọng đều đã đến đông đủ, hài lòng liền gật đầu “Cảm ơn mọi người đã tham dự, tôi có thể làm hội trưởng kỳ đầu tiên của trường sau khi Thượng Nhạc Hữu Thượng xác nhập, cảm thấy rất vinh hạnh. Cũng cực kỳ may mắn khi có bạn Phí Tử Ngang đây đảm nhiệm chức Phó Hội trưởng, cùng tôi dẫn dắt các bạn cán bộ, huy động các phong trào của hội học sinh. Bây giờ mời phó hội trưởng Phí tuyên bố chủ đề cần thảo luận hôm nay...”

“Được, hôm nay vấn đề chúng ta thảo luận có hai hạng mục.”

Doãn Thiên Kỳ nâng nâng mắt kính, đang tập trung tinh thần nghe anh Đại nhà mình phát biểu, đột nhiên tiếng chuông điện thoại từ đâu truyền tới, có tin nhắn —

“Bỏ dưới bàn đến phục vụ cây xúc xích của bố mày đi.” Doãn Thiên Kỳ ghen hòng nhìn trần trời.

Cuồng dâm sinh hoang tưởng! Bệnh thần kinh! Doãn Thiên Kỳ hung hăng ném trả một câu. “Đi, chết, đi!”

“Còn nói nữa tôi đem hình nóng của cậu trực tiếp đưa cho mọi người ở đây xem, đặc biệt là anh Đại nhà cậu, miễn phí tặng anh ta hai tấm luôn, cậu thấy sao?”

AAA!! Gấu chết! Đi chết đi! Chết con mẹ nhà anh đi! Doãn Thiên Kỳ quả thực tức muốn điên người!

“Tôi đếm tới ba — “ Doãn Thiên Kỳ muốn trực tiếp ném di động vào mặt tên cầm thú kia!

Đáng tiếc cậu không có đủ can đảm để cho mọi người xem mấy cái hình chụp ‘vô cùng thâm thúy’ của mình.

Phải nhịn nhục! Bỏn thiếu gia một đời anh danh, tuyệt đối không thể bị hủy trong tay tên gấu hạ lưu thối tha này! Nhịn nhục!

Lôi Kính cho cậu một nụ cười nhìn là muốn đập, đột nhiên nhắc khăn trải bàn lên, thét một tiếng kinh hãi!

“Ồi, cây bút của tôi rút đầu mất tiêu rồi! Bạn Doãn ơi, phiền bạn giúp tôi nhặt dùm đi.”

Trong lòng Doãn Thiên Kỳ đang nguyên rửa mười tám đời tổ tông của hắn, ngoài cười nhưng trong không cười, nói “Được thôi.”

Mạnh Niệm Kỳ cùng Phí Tử Ngang thấy vậy liền mỉm cười, đối với thiện ý của Doãn Thiên Kỳ cảm thấy rất vui mừng.

Đáng thương cho bạn học sinh xuất sắc, siêu thích sạch sẽ của chúng ta vì bị ai đó uy hiếp, chỉ có thể bịt mũi, chui xuống gầm bàn...

Lần này Lôi Kính khá đặc ý. Ha, để coi đồ lẳng lơ như cậu sẽ nói năng độc địa thế nào.

Doãn Thiên Kỳ vừa cúi xuống gầm bàn, liếc mắt một cái liền thấy cây lập xướng vô cùng quen thuộc đang thò ra ngoài quần diều võ dương oai. Túi quần liền truyền đến độ rung, Doãn Thiên Kỳ lấy điện thoại ra thì thấy “Nhanh lên, nếu không ăn nhanh thì xúc xích sẽ bị thiêu đó!”

Thiu càng sớm càng tốt! Doãn Thiên Kỳ bò tới giữa hai chân Doãn Thiên Kỳ, nhìn cái gốc rễ kia, tưởng tượng cây lập xướng bị chặt thành mười tám khúc rồi đem cho chó ăn. Quả thực rất oan ức, nghĩ tới mình đường đường là Doãn gia Đại thiếu giàu nứt vách đổ tường, vậy mà giờ giống như tên trộm lén lút bò dưới gầm bàn... Lôi Kính chết tiệt!

Doãn Thiên Kỳ tôi tuyệt đối sẽ không khuất phục dâm uy của gấu chết nhà anh đâu! Đã tới bước đường cùng rồi, bổn thiếu gia muốn đại phản công!

Con người của Doãn Thiên Kỳ đảo qua đảo lại, đột nhiên nghĩ ra kế...

Xúc xích bị của Lôi Kính được giấu dưới khăn trải bàn, bị bàn tay mềm mại của thiếu niên biến thành vô cùng thoải mái... Ô ô... Sướng quá ... Công phu của thằng nhóc lẳng lơ này càng lúc càng cao... A... a... Sướng quá —

Ngay khi Lôi Kính được ‘thăm du’ sắp xuất tinh thì đột nhiên hạ thể trở nên đau nhức — mẹ ơiiiii! Hạ thể bị bẻ xuống không thương tiếc, Lôi Kính đau đến nỗi thiếu chút nữa liền kêu to! Khi hắn đang chảy mồ hôi lạnh ròng ròng thì thấy Doãn Thiên Kỳ đứng lên ngồi xuống ghế.

“Bạn Lôi ơi, tôi tìm được bút của bạn rồi nè.” Cầm lại bút, Lôi Kính gian nan nhếch khóe miệng “Cảm ơn.”

“Không có gì, thật vui khi được ‘phục vụ’ bạn Lôi.” Doãn Thiên Kỳ cười thật tươi, so với pháo hoa có khi còn sáng hơn. Lôi Kính thảm than một tiếng, cẩn thận vén khăn trải bàn lên, thì thấy hạ thể của mình —

AAAAAA! Doãn Thiên Kỳ! Bớ làm thịt mày! Thấy xúc xích tội nghiệp của mình đang bị một cái cravat buộc chặt, lại còn cột trực tiếp với chân bàn! Hơn nữa còn là nút thắt hướng đạo! Hu... đau muốn thối...

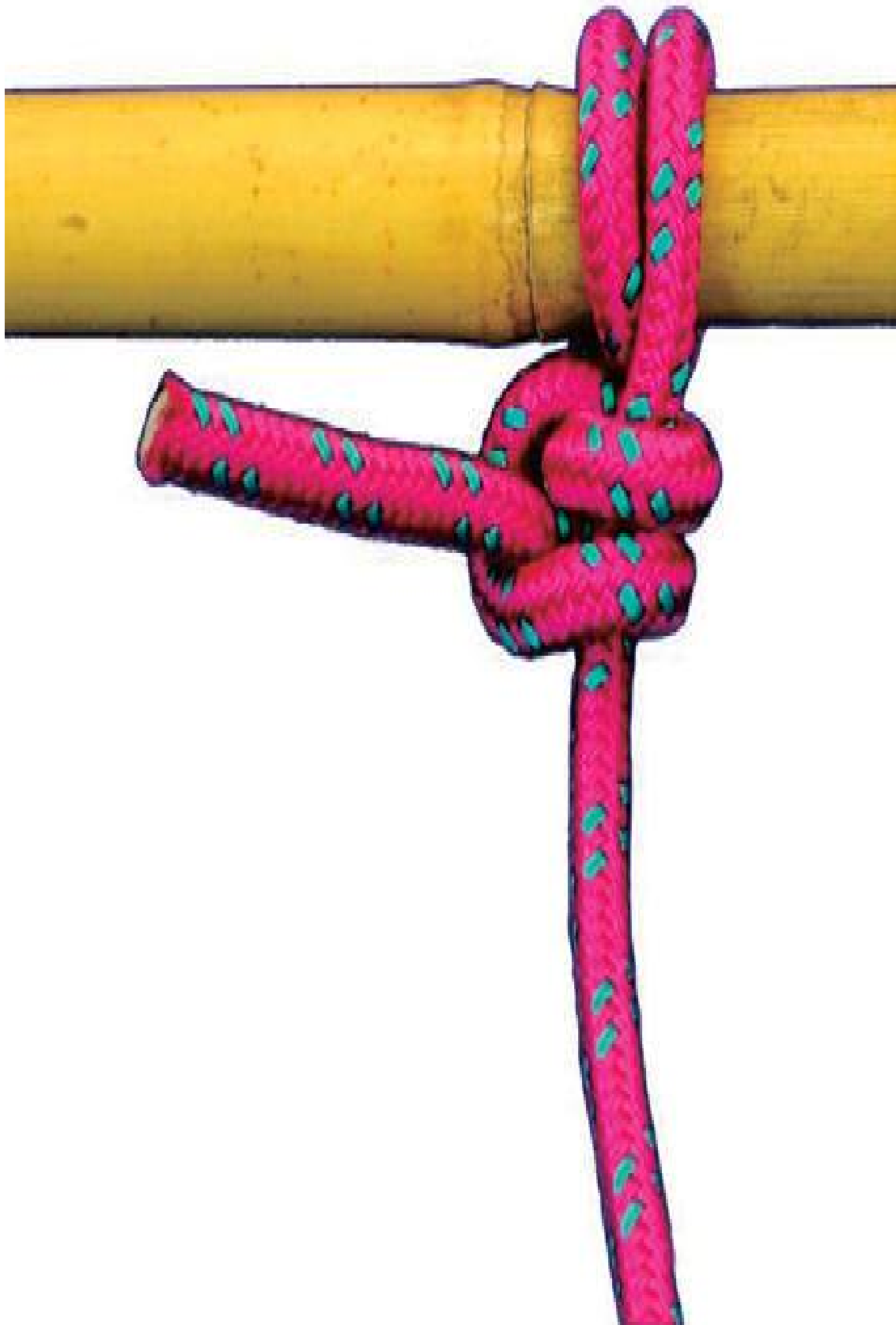
Hạ thể Lôi Kính đau đến nỗi hắn muốn giết người, cơ mà ông trời vẫn đối nghịch với hắn! Mạnh Niệm Kỳ nhìn Doãn Thiên Kỳ, mỉm cười “Bạn Doãn, không biết bạn có muốn tiếp tục đảm nhiệm chức cán sự trưởng bộ văn hóa chứ?”

Vừa đúng lúc Doãn Thiên Kỳ tâm tình rất tốt, liền nhanh chóng gật đầu “Đương nhiên không thành vấn đề.”

“Vậy được. Nếu cậu đảm nhiệm chức cán sự trưởng, thì cán sự phó cứ cho một người bên Thượng Nhạc đi... Lôi Kính, em đảm nhiệm đi ha.”

Cái quái gì vậy?

nút thắt hướng đạo (QT là đồng quân kết)

3. Chương 3

Lôi Kính cùng Doãn Thiên Kỳ đồng thời nhảy dựng lên! Một con gấu ngốc nào đó quên rằng hạ thể mình đang bị trói, cứ thế mà nhảy dựng lên, thiếu chút nữa đã thành thái giám! Huhu —! Đau chết bổ!

“Có vấn đề gì sao?” Mạnh Niệm Kỳ nhú mày.

Lôi Kính biết lão Đại không thích người khác khiêu chiến với quyết định của anh, đành phải ngoan ngoãn ngồi xuống “Không... không thành vấn đề.”

Phí Tử Ngang dùng đến nụ cười độc chiêu của mình, “Thế Doãn bộ trưởng có chuyện gì hả?”

“... Không có gì.” Doãn Thiên Kỳ sợ nhất là lực sát thương của nụ cười kia, đành phải sờ sờ cái mũi rồi ngoan ngoãn ngồi xuống.

“Ok, quyết định vậy đi. Còn bạn Tổng Tiếp, chức cán sự trưởng thể thao thì không ai ngoài cậu có thể đảm nhận, còn cán sự phó thì mình tin rằng bạn Cổ Văn Phong sẽ đảm nhiệm được. Hai người có ý kiến gì không?”

“Không thành vấn đề.”

“Bạn Vương Vũ Kiệt, bạn sẽ tiếp tục đảm nhiệm chức cán sự trưởng giải trí, còn cán sự phó, bạn có muốn đề cử ai không?”

“Mọi người cũng biết đó, tôi với thầy Lục cùng phòng thì giao tình cũng không phải là ít...” Vương Vũ Kiệt nghịch tóc, nở nụ cười “Cho nên thầy Lục có đặc biệt dặn rằng, thầy ấy hi vọng có thể giúp tôi xử lý công tác giải trí, cán sự phó cũng không cần tìm người nữa đâu.”

Mạnh Niệm Kỳ đã sớm biết từ miệng người yêu rằng Vương Vũ Kiệt với thầy Lục yêu nhau đến nỗi muốn chết đi sống lại, cho nên mới không tách hai người bọn họ ra, bởi vậy nên anh cực kỳ biết điều liền gật đầu, có thiên tài như thầy Lục hỗ trợ, thật sự không phải quá tốt sao?

“Được rồi, nếu mọi người đã biết rõ chức vụ của mình, mong mọi cán bộ đồng tâm hiệp lực giúp đỡ lẫn nhau. Hiệu trưởng có quyết định rằng ngày năm tháng sau sẽ cử hành lễ hội chiêu đãi ở vườn đầu tiên sau khi hai trường Thượng Nhạc Hữu Thượng đã sáp nhập lại với nhau, hội quán mời phụ huynh học sinh với một số khách quý tới tham gia. Hi vọng mỗi cán sự trưởng sau khi về lập tức lên kế hoạch, bày ra những tiết mục đặc sắc, khiến lễ hội lần này được thành công suôn sẻ. Buổi họp đến đây là kết thúc, tan họp.” Khi mọi người đều đứng dậy để chuẩn bị rời đi, chỉ có một mình gấu đen đang bị trói chặt vô cùng bí hiểm, không thể động đậy.

“A Kính, ngồi ngay ra đó làm gì? Đi chung với anh nào.” Mạnh Niệm Kỳ thấy biểu tình của Lôi Kính hơi lạ, nhận không được liền hỏi hẩn.

“Không... không cần! Lão đại, anh với anh Ngang đi trước đi. Em có chuyện muốn nói cùng cán sự trưởng Doãn.” Lôi Kính nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Được rồi, tụi anh đi trước.” Đợi tất cả mọi người đi hết, Lôi Kính giận dữ gầm lên “Thằng nhãi chết bầm này đi qua đây!”

Doãn Thiên Kỳ vẻ mặt vô tội “Anh tìm tôi hả? Có chuyện gì? Bồn thiếu gia bọn bề nhiều việc lắm...”

Lôi Kính nghiêng răng đến nỗi muốn nát hết cả răng “Cho cậu ba giây để cởi cái cravat chết tiệt này! Nếu không tôi liền...”

“Nếu không thì đem hình đi phân tán hả? Chắc, những người nào teo đều như thế này cả. Nói đi nói lại toàn mấy câu này, có thể đổi câu khác được không?” Doãn Thiên Kỳ làm bộ đáng bất đắc dĩ.

“Cậu... cậu...” Lôi Kính bắt đầu run rẩy, chỉ vào cậu, đau đến nỗi không nói ra lời.

Doãn Thiên Kỳ hai tay chống nạnh, y chang như đám đàn bà chanh chua, hùng hổ nói “Tôi? Tôi thế nào? Cái đồ gấu chết! Nhanh chóng xin lỗi bồn thiếu gia mau!”

“Dóc tổ! Bỏ mày làm sai gì mà phải xin lỗi mi?”

“Còn dám nói không có!” Doãn Thiên Kỳ tức giận đến muốn phát nổ!

“Rõ ràng gấu chết anh ‘làm’ tôi!”

Lôi Kính mặt đen mặt đỏ một hồi, việc này đúng là nỗi thống khổ mãi mãi trong lòng hắn.

Nghĩ lại thì Lôi Kính hẳn chính là một món hàng nóng bỏng cuốn hút trong cái trần này, có phụ nữ nào mà không muốn chứ?

Ai ngờ đâu tự dưng chẳng hiểu tại sao lại làm con trai ở ngay phòng thí nghiệm của môn hóa. Hơn nữa lại còn là người mà hắn ghét nhất! Muốn ho ra máu luôn!

Cho dù có hối hận một triệu lần đi chẳng nữa, ngoài miệng vẫn cứ không buông tha cho cậu!

“Vụ đó sao trách tôi được? Ai mà biết bố mẫn cảm với cái nước trong phòng thí nghiệm cơ chứ?! Hơn nữa, thân là đàn ông con trai, nếu cậu không muốn, sao lúc đó không phản kháng đi!”

“Anh nói nhầm cái gì vậy? Lúc đó anh y như cầm thú, giống con gấu, tôi sao phản kháng được? Tôi là

muốn khăn cổ luôn mà anh cứ làm, vẫn làm! Căn bản chính là cầm thú! Cầm thú!” Doãn Thiên Kỳ nhớ lại thảm trạng bạo súc hôm đó, không khỏi đau buồn.

Huhu... Phía trước của cậu còn chưa có chạm vô, vậy mà chẳng hiểu sao lại mất đi lần đầu tiên của phía sau! Rõ ràng là cậu muốn giữ trinh tiết của mình cho đêm tân hôn mà!!!

“Huhu... đều là tại anh!” Doãn Thiên Kỳ đánh tới tấp, cho hấn vài quyền mạnh bạo!

“Ái ái— đừng đánh nữa, đừng đánh nữa, xúc xích lớn đứt bây giờ!!” Nhìn thấy Lôi Kính đau đến nhe răng nhếch mép, Doãn Thiên Kỳ không có một chút mềm lòng, cười lạnh nói “Muốn tôi cởi cravat thì xóa hết mấy tấm hình đi.”

“Được...” Xem như cậu lợi hại! Lôi Kính cũng không dong dài, trực tiếp ném di động cho cậu. Doãn Thiên Kỳ nhanh chóng đem tất cả hình ảnh không-giống-người này xóa hết.

“Anh có copy qua đâu nữa không?!”

“Cậu nghĩ tôi sẽ làm mấy chuyện này ư?” Lôi Kính tức giận, trợn mắt nhìn cậu.

“Nói cũng đúng. Dung lượng não anh bé đến đáng thương, đại khái cách copy như nào cũng chẳng biết.” Lúc này Doãn Thiên Kỳ mới yên tâm mà nở nụ cười.

“Tháo cái cravat chết tiết này ra coi!”

“Ok, quân tử nhất ngôn.” Doãn Thiên Kỳ đúng là học sinh xuất sắc được gia giáo đàn hoàng, dựa theo lời hứa liền tháo bỏ nút hướng đạo vô cùng phức tạp kia.

“Được rồi, anh có có thể đi. Hô hô...” Đem Lôi Kính bỏ ra, Doãn đại thiếu cười đắc ý, ai ngờ đột nhiên bị con gấu đen phát cuồng đè ngã sấp xuống bàn —

“AAA! Lôi Kính chết tiết! Anh muốn làm gì? Trên tay anh không còn hình nữa, còn muốn uy hiếp bốn thiếu gia sao??”

“Chắc chắn, quá nhỏ cho cái tư chất thiên tài – học sinh nổi trội kia của cậu, sao mà ngốc vậy trời? Không có hình cũ thì tôi đành phải chụp hình mới thôi.”

“Hình mới?! AAA — không được — đồ cầm thú!”

“Mẹ nó... tấm này thì cái miệng dâm đang phía dưới của cậu cắn xúc xích lớn của tôi thật là đẹp... Ái chà... Chảy nước miếng luôn rồi kìa...” Lôi Kính lúc này đang cầm điện thoại chụp lia lịa.

“Ừ... ừ... Gấu chết... Ai... chảy nước miếng chứ... Nhanh... mau rút cái lạp xưởng ôi thiu của anh ra!” Doãn Thiên Kỳ cắn môi dưới, đau đớn một cách yêu kiều.

“Muốn bỏ rút ra thì cũng đừng có cắn chặt như vậy chứ... Đồ dâm dăng... Cậu xem đi, tôi muốn rút ra mà cái miệng này cứ liều mạng hút tôi vô trở lại, nó đói như vậy sao?” Lôi Kinh tà ác nâng vòng eo mềm mại của thiếu niên, khiến cho đại nhục bông đen thui của hắn cắm sâu vào cái mông trắng nõn thành hình ảnh dâm mị, không chút che giấu bày ra trước mắt Doãn Thiên Kỳ —

“— Aa — Không muốn! Tôi không muốn nhìn!” Doãn Thiên Kỳ xấu hổ đến mức mặt muốn thiêu cháy!

“Thật sự không muốn xem?” Lôi Kinh đóng đưa eo gấu cường tráng của mình, để cho đại nhục bông đi vào như đóng cọc gỗ, một lần ‘đóng’ liền như ‘đóng’ đến chỗ sâu nhất —

“Ô a a... Đừng đâm sâu như vậy — Ruột sẽ bị phá mất —” Nào tủy tê dại đã vứt đi ý thức của Doãn Thiên Kỳ ra sau đầu, hoảng sợ hét chói tai!

“Ừ ừ... yên tâm, phá không được đâu, lần đầu tiên cậu bị tôi ‘phá thân’ cũng đâu có chuyện gì, còn cái động dâm tà này không biết đã bị tôi làm bao nhiêu lần, giờ đã sớm ‘ăn nhiều biết vị’ rồi.” Cự bông vừa thô vừa đen như dã thú cứ điên cuồng đâm vào, nước mắt của thiếu gia nhà giàu đã được nuông chiều từ bé chảy ròng rã, khóc mắng không ngớt...

“Huhu... thằng khốn... đồ gấu chết... đừng... đừng đâm nữa... Đồ vô lại! Ba tôi sẽ giết anh.”

“Ba cậu á? Hừ, chỉ là một ông già có tiền dơ bẩn, có gì đặc biệt chứ?” Tính cách lỗ mãng, thiếu niên từ trước tới nay không sợ trời không sợ đất, chẳng hề để ý đến mình càng cắm càng sâu, quá sâu!

“Aa— cảm thú! Anh đi chết đi! Ba tôi là cao thủ vật lộn, một quyền của ông có thể làm thịt gấu đen nhà anh! Ừm ... a a — nơi đó không được —“

Đầu vú Doãn Thiên Kỳ đột nhiên bị cắn hết sức hung hăng, kích thích bất ngờ khiến cậu ưỡn cổ người, la hét thất thanh!

Lôi Kinh đã quá rõ ràng tử huyệt của cậu, chỉ cần vừa hung ác cắn ‘đầu vú dâm dăng’ kia, vừa đâm mạnh vào hoa tâm non mềm của cậu, chắc chắn cậu sẽ lập tức xuất tinh!

Quả nhiên, khi gấu đen tà ác tiến hành đồng bộ, thiếu niên ngạo kiều toàn thân một trận co rút, tinh dịch màu trắng theo cơn thịt run run mà bắn loạn xạ, bắn tung tóe trên khuôn mặt ưu tú của cậu, còn có vài giọt dính trên đôi mắt kính gọng vàng —

Nhìn thấy biểu tình yêu mị của thiếu niên khi đạt đến cao trào, trái tim Lôi Kinh bỗng dưng bồn chồn, bàn tay to đen bóp mạnh cái mông trắng như tuyết, kích động như điên liên đâm liên cuồng.

“Hừ — giết chết cậu! Bố chưa bao giờ gặp cái ‘dâm động’ nào như thế này! Sướng muốn chết — a a a... — bắn — bố muốn bắn —“

Doãn Thiên Kỳ nghe vậy liền kinh hãi, vùng vẫy dữ dội “Không được! Gấu chết! Không được bắn ở bên trong, mau rút ra —“

“Ừm ừm... ngu mới rút! ‘Làm’ con trai hay nhất ở chỗ là không mang thai, bố đương nhiên muốn bắn hết vào trong ‘dâm động’ của cậu!” Lôi Kính liều mạng bóp chặt mông rồi đâm mạnh một cái, hét lớn một tiếng, cự bồng đâm thật sâu, ở trong mông thiếu niên bắn loạn xạ ——

“Aaa — không được —“ Tinh dịch của Lôi Kính cứ như dã thú, vừa nóng lại vừa nhiều, nhiều đến nỗi bao tử của Doãn Thiên Kỳ vừa nóng vừa căng lên, giữa lúc hoảng hốt, dường như đã sinh ra ảo giác mình đang thụ tinh...

Không muốn! Mình không muốn gấu con!

Thật tội nghiệp cho đại thiếu gia Doãn gia, toàn bộ danh hiệu đệ nhất tư chất thiên tài – học sinh nổi trội, đã bị đại nhục bồng làm điên cuồng đến nỗi đầu óc mơ hồ, cứ như vậy mà bị ‘hùng tiên’ của gấu đen chà đạp, cảm thấy thẹn đến ngất đi...

Khuôn mặt ưu tú trắng nõn bị tinh dịch bắn tung tóe lên trên... Cự bồng màu đen từ cú huyệt màu hồng nhạt chậm rãi rút ra, mang ra một đồng dâm dịch màu trắng... Hình ảnh này làm cho người ta muốn máu mũi phun trào, Lôi Kính như thê nào bỏ qua?

Tất nhiên là chụp thêm ảnh rồi, còn gì vui hơn!

Không dễ dàng gì để thỏa mãn dục vọng tà ác của đàn ông, Lôi Kính rốt cục cảm thấy mỹ mãn cất điện thoại đi rồi lấy khăn tay lau sơ cho Doãn Thiên Kỳ.

Vật nhỏ mãi cảm quá, chả hiểu sao mỗi lần ‘sướng’ đều ngất đi?

Lôi Kính tinh ranh nhéo cái mũi dọc dừa “Được rồi, bố sẽ đưa Phật lên trời, miễn phí khiêng cậu về kỳ túc xá, coi tôi thương bạn không này.”

Thiếu niên đang tự biên tự diễn thì đột nhiên nhìn thấy trên sàn có mấy miếng vải rách “Ặc, đồng phục bị mình xé nát hết rồi, sao đi ra đây?”

Thiếu niên gãi đầu, lần đầu tiên vì hành vi của mình mà cảm thấy xấu hổ.

“Hô hô, có rồi! Cứ làm vậy đi! Lôi Kính mình đúng là thiên tài!” Các học sinh nhìn thấy Lôi Kính dùng một cái khăn trải bàn bao lấy một người đi ở giữa trường liền tò mò nhao nhao chạy tới xem.

“Anh Lôi, anh bế ai vậy?”

“Hề hề, nhất định là áp trại phu nhân của anh! Quần áo của chị dâu nhất định đều bị xé nát, nếu không thì tại sao quần khăn trải bàn đi ra đường làm gì?”

“Năng lực của anh Lôi đúng là danh bất hư truyền!” Anh Lôi này, anh cho tụi em mở rộng tầm mắt, nhìn thấy chân dung của chị dâu đi.”

“Hi hi, để em đoán, chắc là em Kha San San ngực to mặt baby rồi! Anh thích nhất hình tượng đó mà.”

“Không không, hẳn là cô em chân dài Kim Bảo Nhi rồi! Mà không thấy cô ta luôn liếc mắt đưa tình với anh Lôi sao?”

Vài người chém gió đến độ nước miếng tung bay, còn Lôi Kính thì càng nghe càng thấy thích.

Nếu như bị mọi người biết người trong khăn trải bàn là kẻ thù số một của Thượng Nhạc – Doãn Thiên Kỳ thì chỉ sợ làm cho toàn dân căm phẫn.

“Rồi rồi, đừng cản đường! Bố muốn dẫn người về tắm rửa.”

“Oa ~ anh Lôi đúng là dũng cảm! Dám đem gái về ký túc xá luôn! Chẳng lẽ không sợ Doãn đại thiếu đi kiện với hiệu trưởng sao?”

“Hừ, anh Lôi chúng tôi không sợ! Vừa lúc để cho cái thằng nhóc đó mở rộng tầm mắt mà xem công phu trên giường của anh Lôi tụi tôi! Chắc chắn nó sẽ ghen tị muốn chết! Haha...”

Toàn bộ thầy giáo học sinh không ai không biết, người cổ đại Doãn Thiên Kỳ thủ thân như ngọc, đối với loại hành vi làm tình trước hôn nhân cực kỳ phản đối, vậy nên cho đến bây giờ chưa từng quen bạn gái, chắc chắn cậu vẫn còn là một ‘trai trinh’.

“Tụi bây cứ ảo tưởng tiếp đi, bố đi đây!”

Lôi Kính sợ nếu ở đây nữa, ngộ nhỡ Doãn Thiên Kỳ tỉnh lại, sự tình này liền khó giải quyết được, liền vội vàng ẩm người đi, cẳng chân chạy như điên!

Thở hổn hển quay lại ký túc xá, để người kia lên ghế sofa, cởi bỏ khăn trải bàn như bóc vỏ bánh chưng, lập tức thân thể trắng nõn của thiếu niên lập tức hiện ra trước mắt. Hô hấp của Lôi Kính liền nghẹn lại “Bố mẹ rồi! Mới làm hồi nãy xong, làm gì mà tiểu huynh để lại không biết kiềm chế vậy? Gục xuống mau!”

Mắng chửi ‘em trai’ của mình một phen, Lôi Kính ôm thiếu niên trần truồng đi tới phòng tắm.

Tắm rửa, kì cọ.

Lôi Kính lấy cục xà phòng thảo dược của hấn chà xát thiếu niên còn đang mê man từ đầu đến đuôi, đương nhiên là chỗ trọng yếu cũng không có quên...

Lôi Kính ngồi trên ghế nhỏ, ôm Doãn Thiên Kỳ như đứa bé sơ sinh ngồi tiểu ở trên đùi mình, vươn ra hai ngón tay sáp nhập vào cúc huyết vừa bị hấn ‘sỗ sàng’, dùng lực móc— tinh dịch vừa nhiều vừa nồng lập tức chảy ra, không ngừng tích tụ trên sàn phòng tắm...

“Má, mình bắn nhiều thế...”

Lôi Kính cũng chẳng hiểu tại sao mỗi lần thông ass đại thiếu gia mà hấn ghét nhất này lại đặc biệt hưng phấn, bắn ra rất nhiều!

Rõ ràng cái thằng nhóc này là phẳng lì như đường sân bay, không phải loại vếu to mà Lôi Kính thường thích, thế éo nào lại nhiệt tình như vậy? Bất quá đầu vú của cậu ta rất là mẫn cảm, mỗi lần bị hấn cắn liền hưng phấn muốn điên... Đúng là đồ dâm đang mẫn cảm.

Lôi Kính vừa nghĩ, vừa không phát giác rằng mình đang xoa xoa đầu vú của Doãn Thiên Kỳ.

“Hư ưm...” Doãn Thiên Kỳ thoải mái rên một tiếng.

Gấu đen nghe thiếu niên rên lên dâm đãng như vậy, thân thể liền một trận tê dại “Đáng chết, có cần rên dâm đãng như vậy không!” Lôi Kính sợ mình không nhịn được, lại oox cậu, nên lập tức quần cậu vào khăn lông, vút lên giường!

“Ai ôi!” Mông Doãn Thiên Kỳ tê rần, lập tức tỉnh lại.

“Hả? Sao tôi lại ở trong phòng? Là còn nude nữa? Kinh, trên người sao lại có mùi thảo dược? AAA! Gấu chết! Bồn thiếu gia giết người!”

Nhìn Doãn Thiên Kỳ vừa mới mở mắt liền hét ầm lên, Lôi Kính hận không thể giết chết cậu!

“Bị bệnh hả? Chưa đập đầu cảm tạ bồn đại gia lại còn dám mắng tôi?”

“Cảm ơn á? Anh có từng nghe ai bị một thằng hấp diêm xong rồi nói cảm ơn chưa?”

Lôi Kính ghét nhất là ba chữ ‘thằng hấp diêm’ này!

“Hấp diêm cái gì? Lúc cuối không phải cậu sướng đến oản mình, rồi còn bắn tinh tùm lum tùm la!”

Khuôn mặt tuấn tú của Doãn Thiên Kỳ đỏ lên “Ai sướng đến oản mình? Đó là hiện tượng sinh lý tự nhiên của đàn ông!”

“Hừ, chết đến nơi còn cứng đầu. Được, vậy còn chuyện bố cực khổ ẵm cậu về, còn giúp cậu tắm rửa, chẳng lẽ cậu cũng không cảm ơn sao?”

“Ặm về?” Doãn Thiên Kỳ suy nghĩ một chút, sắc mặt đột nhiên trắng bệch...

“Anh... anh làm thế nào để ẵm tôi trở về?”

Lôi Kính cười hắc hắc “Dùng cái kia.”

Nhìn theo hướng ngón tay hắc chỉ, Doãn Thiên Kỳ tức khắc kêu thảm thiết “AAAA!!! Anh... anh dùng cái khăn trải bàn đem bốn thiếu gia ẵm về?”

“Đúng vậy, bố mày thông minh quá đi chứ hả!”

“Thông minh cái quái gì chứ!” Doãn Thiên Kỳ vô cùng thích sạch sẽ quả thực đang ghê tởm muốn chết!

4. Chương 4

“Cái khăn trải bàn đó biết bao bao người đụng qua, không biết nó dơ cỡ nào hả? Anh lại còn dám bao lấy thân thể tôn quý của tôi!”

“Nè, bố mày đối với mày chưa đủ tốt à, biết cậu thích sạch sẽ, vừa về đã giúp cậu tắm rửa, cậu còn bắt măn gì nữa chứ?” Nghĩ đến việc thằng này không có cảm giác gì khi giúp cậu tắm, tim Doãn Thiên Kỳ đập nhanh, đỏ mặt rống “Gấu chết! Ai mượn anh tắm cho tôi? Lại còn dùng cái xà phòng thúì hoắc đó nữa chứ, gớm muốn chết!”

“Thúi cái gì? Cái thằng dân thành phố như cậu éo có hiểu biết gì hết! Đây chính là xà phòng được làm từ thảo dược thiên nhiên, tụi tôi từ nhỏ tới lớn đều tắm bằng cái này, cậu thì biết cái gì?”

Doãn Thiên Kỳ cũng không có ghét cái mùi này, chỉ là cảm thấy hai người cùng chung một mùi hương thì quá mức thân thiết, vịn nhất đi ra ngoài bị mọi người ngửi thấy được thì chẳng nhẽ gian tình của hai người bị lộ ra hay sao?

Nếu như có người biết được cậu đường đường là Doãn Thiên Kỳ mà lại bị tên gấu thú không có tiêu chuẩn này hấp diêm, không bằng cậu chết đi cho xong.

“Bổn thiếu gia không cần cái xà phòng thú rẻ tiền này! Về sau anh đừng có tự ý mình như thế!”

Lôi Kính làm việc tốt vậy mà không được trả ân, tức đến nổi chửi to!

“Được! Coi như là bố mày xen vào chuyện của người khác! Nếu biết vậy tôi đã để cậu ở luôn phòng họp, cho cậu tự sinh tự diệt!”

Doãn Thiên Kỳ cũng không yếu thế liền phản kích!

“Đừng có ở đó mà giả bộ tốt bụng! Nếu như thằng gấu chết đề tiện thói tha như anh không làm việc kia... thì bổn thiếu gia cũng đâu cần anh vác!”

Không đúng!! Doãn Thiên Kỳ đột nhiên nghĩ đến một chuyện, khẩn trương hỏi “Anh... anh không có cho ai thấy mặt tôi chứ?”

Lôi Kính nhìn dáng vẻ khẩn trương của cậu, đột nhiên tắc tắc cười “Có... khoảng vài người.”

Doãn Thiên Kỳ nghe vậy thiếu chút nữa đã ngất xỉu, nhảy dựng lên chỉ vào mũi hắn, tức giận nói không ra lời!

“Anh... anh...”

“Tôi làm sao?”

“Thằng khốn! Bổn thiếu gia tuyệt đối phải làm cho anh đẹp mặt!”

“Đẹp á? Tôi thấy cậu như vậy cũng đẹp lắm đó.” Lôi Kính bĩ ổi nhìn thiếu niên trần truồng, hạ lưu huyết sáo một cái!

Doãn Thiên Kỳ cúi đầu nhìn thì thấy mình đang trần như nhộng, aaa! Vội vàng trốn ngay vào chăn, tiếp tục chửi to!

“Gấu chết, còn dám nhìn nữa tui móc mắt gấu anh ra!”

“Hừ, đừng ở đó mà mạnh miệng, vụ cá cược của chúng ta còn chưa có kết thúc, Doãn đại thiếu gia. Tháng sau kết thúc vụ cá cược, đến lúc đó nếu cậu bại dưới tay bố, không muốn cũng phải tình nguyện làm người

hầu cho tôi, hầu hạ tôi suốt một tháng!”

“Mơ đi! Bốn thiếu gia sẽ không thua!” Vì luôn bị cười nhạo là đại thiếu gia không có năng lực mưu sinh, hai người liền bắt đầu cá độ, trong vòng một tháng, ai làm công được nhiều tiền hơn thì người đó làm chủ, người còn lại sẽ thành người hầu, làm theo các điều kiện của đối phương, hầu hạ người kia suốt một tháng.

“Được thôi, chúng ta chờ xem!”

“Tôi muốn mượn quyển sách này.” Một nữ sinh xấu hổ nói.

“Xin lấy ra thẻ mượn sách.” Mỹ thiếu niên đợi một hồi lâu, vẫn không có phản ứng gì, “Nè, cô có nghe tôi nói gì không?” Nữ sinh dường như mới tỉnh mộng, bối rối nói “A... Ơ... Ở đây.” Doãn Thiên Kỳ quét thẻ, rồi đem thẻ trả lại cho nàng “Ok, người tiếp theo.”

“Bộ trưởng Doãn, anh có thể ký tên cho em được không?” Vị nữ sinh tiếp theo hưng phấn đưa đến một quyển sách.

“Ngốc! Sách này tôi có viết đâu, ký làm gì?” Nữ sinh bị chửi chằng những không tức giận, lại còn hưng phấn không thôi “Oa, Doãn bộ trưởng có khí khái quá...!”

Doãn Thiên Kỳ thiếu chút nữa muốn một cước đá bay cái con nhỏ háo sắc này!

“Vậy cô có muốn mượn sách hay không?”

“Muốn, đương nhiên muốn! Có Doãn Bộ Trưởng tới thư viện làm công, em mỗi ngày đều tới mượn sách.”

Nhìn đến cái hàng dài người đang chờ như trong canteen, Doãn Thiên Kỳ khóc không ra nước mắt!

Cái tội háo sắc này! Có quỷ mới tin bọn họ mượn sách về rồi sẽ thật sự xem ấy!

Tới nhiều người như thế chỉ khiến cho bốn thiếu gia làm việc nhiều, lại cũng chẳng thể tăng thêm lương!

Thật là tức chết mà!

“Cậu!” Doãn Thiên Kỳ chỉ vào nam sinh đang xếp sách “Cho tôi nhờ một chút!”

“Vâng.” Nam sinh vội chạy tới “Doãn bộ trưởng có gì phân phó?”

“Cậu trông quây đi, tôi xếp sách cho.”

“Hả?” Nam sinh vừa bước tới quây thì nhìn thấy toàn bộ học sinh đang đặng đặng sát khí nhìn hắn, không khỏi đổ mồ hôi lạnh “Cái này không được đâu, em sẽ bị mấy người đó giết chết, anh Doãn à!”

“Hừm...” Doãn Thiên Kỳ lạnh lùng nhìn hắn, “Cậu muốn cãi lời tôi hả?”

“Không dám, em nào dám!” Học sinh Hữu Thượng ai mà dám cãi mệnh lệnh của F4 chứ, không phải tìm đến cái chết thì là gì.

Nam sinh nơm nớp lo sợ đứng ở quây, nịnh nọt nói, “Vây phiền Doãn bộ trưởng đến phòng tư liệu xếp sách.”

Phòng tư liệu ở tầng cao nhất, chuyên cất giữ những cuốn sách ít được quan tâm hiển nhiên là hiu quạnh hơn tầng một và hai rất nhiều, Doãn Thiên Kỳ rốt cục cũng thoát khỏi những tên háo sắc vương tay vương chân này, đương nhiên là mừng hết lớn rồi.

“Ok, coi như cậu biết điều.”

Doãn đại thiếu gia phải mông rời đi, chỉ để lại nam sinh tội nghiệp thiếu chút nữa bị chìm giữa tiếng mắng chửi của đám con gái.

Đẩy xe đẩy chứa sách, Doãn Thiên Kỳ bắt đầu phát huy trí nhớ tốt không thể nào quên như máy vi tính của mình, nhanh tay lẹ mắt đem từng cuốn sách trở về vị trí cũ.

Đợi đến khi những cuốn sách cần xếp ở tầng trên cùng, Doãn Thiên Kỳ bắc thang, nhanh chóng leo lên.

“Cẩn thận một chút, đừng có làm hư cái mông nhỏ của cậu đó nha.”

Giọng nói đáng ghét từ dưới truyền đến, Doãn Thiên Kỳ toàn thân cứng đờ, không cẩn thận hụt chân, quả thực giống như cái tên gấu đen kia nói, từ trên cầu thang té xuống!

“A—“ Doãn Thiên Kỳ nhắm mắt kêu thảm thiết.

Xong rồi, lần này là mông nở hoa thiệt rồi!

Không nghĩ tới ngay sau đó cậu được đỡ lấy một cách an toàn!

Mở mắt ra thì nhìn thấy đôi mắt gian tà của Lôi Kính đang cười tí mắt nhìn mình, Doãn Thiên Kỳ thẹn

quá thành giận, nhin không được nhảy xuống mắng to “Gấu chết! Bộ rảnh lắm hả tới đây hù người ta?”

Lôi Kính nghe vậy không khỏi nổi trận lôi đình “Nè, nói chuyện khách khí cái coi! Đám Hữu Thượng các người không biết tốt xấu sao?”

“Hừ, đừng có mà lảng tránh vấn đề với bốn thiếu gia! Anh tới đây làm gì? Có phải đang đi thám thính quân tình hay không?” Doãn Thiên Kỳ neho mắt lại, hoài nghi nhìn hần.

“Nếu tôi nói tôi đến xem em thì sao?” Lôi Kính nâng cằm cậu lên, khoe miệng gợi lên ý cười xấu xa.

Nhìn con người màu đen của nam nhân tựa như hổ rình mồi, cậu không khỏi nuốt một ngụm nước miếng “Hiếm khi anh tới gặp tôi, anh đừng có mà đến quấy rối bốn công tử làm việc.”

“Haha, em kiểm mặc em, tôi xem mặc tôi.” Lôi Kính đột nhiên xoay cậu sang chỗ khác, mở dây nịt ra, kéo quần cậu xuống.

“Aaa! Anh làm gì?!” Doãn Thiên Kỳ vừa thẹn vừa tức kêu to.

Cái tên cầm thú này! Muốn làm gì với cậu ở thư viện nhiều người đến người đi này vậy?

“Doãn đại thiếu gia, em muốn kêu lớn tiếng như vậy sao? Tôi cũng không có ngại cùng mọi người nhìn cái mông của em đâu.”

Quay đầu nhìn bộ dáng lưu manh của Lôi Kính, Doãn Thiên Kỳ hận không thể làm thịt hần! “Anh mau thả tôi ra!”

Doãn Thiên Kỳ liều mạng kéo quần mình lên, nhưng mà cái ‘đôi tay gấu’ kia thật sự rất mạnh, không có cách nào phản kháng được.

“Mấy ngày nay bố mày không có được uống nước đào mật, sao lại dễ dàng thả em ra chứ?”

Mấy ngày nay Doãn Thiên Kỳ đều đi sớm về trễ, vội vã làm việc, còn con gấu chết thì đã mấy ngày đói khát không có ‘ăn cơm’, cho nên mới cấp tốc chạy đến chỗ làm việc của cậu.

Bàn tay rám nắng vuốt ve cánh mông trắng nõn lại đàn hồi, cảm giác tuyệt vời khó có thể tả làm nhục hóa của Lôi Kính một khi bộc phát liền không thể dập tắt được!

“Mẹ nó, đàn ông gì mà mông dít sờ đã quá.” Lôi Kính thở hổn hển, thô lỗ xoa nắn.

Doãn Thiên Kỳ bị nắn mông thì hoảng hốt một trận, bụng dưới đã hơi căng lên, thở dốc nói, “Gấu chết... Ha a... Mau thả tôi ra...”

Thấy Doãn Thiên Kỳ thở gấp không ngừng, Lôi Kính biết cậu đã động tình, liền đắc ý vươn tay ra phía trước của cậu, cầm nam căn của cậu lên, “Đồ dâm đảng, mới bị bóp bóp mông có hai lần, kê kê liền cương lên, còn dám mạnh miệng sao?”

Chỗ yếu hại của Doãn Thiên Kỳ bạn bàn tay to của hắn dâm loạn khuấy động, khoái cảm kịch liệt từ xương sống chạy lên não, khiến cậu không tự giác liền lắc lắc mông!

“Ha a... Tôi không có... không có cương... a a... gấu chết... đừng có khuấy nữa...”

“Rõ ràng không ngừng chảy nước miếng, vậy mà vẫn còn làm ra vẻ ngoan cường?”

Nam căn đang gắng gượng không ngừng chảy ra dịch từ tuyến tiền liệt, Lôi Kính liền biết thiếu niên này căn bản chống đỡ không được bao lâu, nên càng kịch liệt khuấy động trở lại.

“Ư a a—”

Doãn đại thiếu gia thuần khiết không phải là đối thủ của cao thủ tình ái Lôi Kính, mắt thấy cậu đã muốn bắn như điên rồi...

Lôi Kính đột nhiên cắn vành tai trắng nõn của cậu, xấu xa nói “Nhịn xuống cho tôi, tôi còn chưa cảm cái đó vào mà.”

“Không ... không cần... buông... tôi muốn bắn —” Thiếu niên đang muốn xuất tinh liền khó chịu, nước mắt chảy ròng ròng.

“Không được! Phải đợi bố cắm vào cái động dâm này, làm đến khi nào bố sướng thì mới cho cậu xuất tinh!”

“Huhu... đồ chết tiệt... tôi hận chết anh!”

Khi nghe Thiên Kỳ vừa nói “hận anh”, vừa đóng đũa mông thì Lôi Kính cười ha hả “Được thôi, hận bố nhiều thêm nữa đi, vậy thì bố càng sướng!”

Nói xong, bàn tay thô đen kia bắt đầu đánh vào cái mông trắng như tuyết.

“Hu oa a a a — đau quá!”

Lực tay Lôi Kính vốn đã lớn, Doãn Thiên Kỳ bị đánh đến nỗi nước mắt giàn giụa, mắt mặt kêu khóc không ngừng!

“Đau quá! Đau quá! Mông đánh muốn nát luôn rồi! Đừng đánh nữa!”

Nhìn quả mông trắng như tuyết bị mình đánh đến đỏ hết cả, máu ngược của Lôi Kính đã nhanh chóng dâng lên đến cực hạn,”Dâm phụ! Bối cảnh đánh thì dương vật em càng cương, nó muốn bị đánh mà!”

“Không có... tôi không có...” Doãn Thiên Kỳ khóc lắc đầu.

Cậu cũng chẳng hiểu vì sao thằng này bị ngược như vậy hạ thể cũng không mềm xuống, đã vậy còn cứng hơn.

Nghe thấy thanh âm kêu khóc yêu mị của thiếu niên, hưng phấn trong Lôi Kính nổ mạnh, lấy quy đầu vĩ đại đặt vào mật huyết phần nộn kia, không ngừng dạo chơi.

Doãn Thiên Kỳ bị hấn đùa đến toàn thân run rẩy, động nhỏ đã bị đâm vào vô số lần hơi hơi hé ra, tự động chảy ra dâm dịch...

A a... mau vào... tiến vào đi...

Trong lòng Doãn Thiên Kỳ hò hét, còn người kia thì cực kỳ kiên nhẫn, không nhanh không chậm đong đưa cự bồng, dù cương muốn chết vẫn cứ ung dung đùa cợt cục huyết ngứa ngáy của cậu.

“Huhu.. gấu thúì... tôi hận anh... hận chết anh... huhu...”

Huhu... ngứa quá... ngứa muốn chết...

Lôi Kính cười nhả nhổ “Rồi rồi, tôi biết cái động dâm đang của em muốn ăn lap xưởng lớn mà! Cho em là được chứ gì!”

Thiếu niên nắm lấy cự vật tím đen của mình, hướng quy đầu nhắm ngay vào cái động đang đói khát, dùng lực đẩy vào —

“Ư a a...”

Quy đầu to như nắm tay của em bé đâm vào cục huyết mấy ngày chưa bị làm, thô bạo đâm vào ruột mềm của Thiên Kỳ.

“Hu a a — nhẹ thôi — lớn quá — mộng muốn nứt ra —“

“Má, đại nhục bổng của bố còn chưa đi vào được phân nửa, em kêu cái gì chứ?”

“Huhu... gấu chết... đau quá... đau quá đi...”

Doãn Thiên Kỳ không biết mình càng kêu khóc lớn cỡ nào, Lôi Kính càng đâm vào mạnh hơn!

“Mẹ nó, ass em sao chặt thế này, đúng là trời sinh để làm bấu vật của bố!”

“Huhu ... tôi không phải... gấu chết... đừng đâm sâu như vậy... a a... Ruột cũng muốn vỡ luôn rồi!” Doãn Thiên Kỳ dựa vào cái thang, cái mộng kiều mị bị người kia làm cho chết đi sống lại.

“A... a... — sướng! Sướng muốn chết!”

Lôi Kính dùng lực tách mộng thiếu niên ra, thưởng thức bộ dáng dâm đăng khi cự bổng tím đen của hắn xuyên xỏ cục huyết đỏ tươi kia...

Mỗi khi hắn dùng lực đâm vào, cục hoa liền bị mở ra mạnh mẽ, lúc rút ra, nộn tràng hồng hồng bị mãnh mẽ kéo ra, giữa lúc vừa tiến vừa ra, cái động dâm đăng đó giống như hoa cục hồng nhật đâm mị nở rộ, quả nhiên là đẹp không sao tả xiết.

Lôi Kính càng nhìn càng sướng khoái, hưng phấn rống lớn!

“A a a — Giết chết em! Giết chết yêu tinh nhà em!”

Nộn huyết bị côn thịt thô to ma sát đến nóng rực, Doãn Thiên Kỳ đổ mồ hôi đầm đìa, mồ hôi chảy ướt hết cả tóc, kêu khóc không ngớt, “A a... không được... không cần đâu... bại hoại... tôi hận chết anh... a a...”

“Vậy bố sẽ khiến cưng càng hận thêm!”

Lôi Kính xấu xa cười, mộng dùng lực một chút, nguyên bản mới cắm có một nửa đại kê kê vào trong, đột nhiên toàn bộ tận lực, cắm tới tận cùng...

“Hu oa a a a—“

5. Chương 5

Của anh ta gần 30cm, cứ như đã thú mà mạnh bạo đâm vào ở giữa đóa hoa cúc của Doãn Thiên Kỳ, hai cái nhục cầu nặng trĩu cứ va đập vào mông của cậu...

Doãn Thiên Kỳ bị làm đến mức hai mắt trắng dã, xuất tinh ngay tại chỗ —

Dương vật của Lôi Kính bị cúc huyết co giật hung hăng hấp dẫn, sướng đến nỗi khiến hắn phải kêu to, “Sâu quá, sâu quá, sâu quá đi — cái miệng dâm dăng này hút dữ quá!!”

Nam căn của Doãn Thiên Kỳ run run kịch liệt, từng giọt tinh dịch màu trắng đậm đặc chảy dọc theo giá sách —

Lôi Kính nhìn Doãn Thiên Kỳ bắn ra đến sướng như thế, liền tà ác cười nói “Chắc chắc, Doãn đại thiếu gia, nếu như bị chủ nhiệm thư viện biết em xếp sách càng bẩn hơn thì có bị trừ lương không ta?”

Anh ta kịch liệt rút ra cắm vào, Doãn Thiên Kỳ còn đang trong dư vị cao trào cũng không rảnh để quan tâm chuyện đó, rất nhanh lại bị quấn vào bão táp tình hoặc...

Đang lúc hai người đang làm điên cuồng, đột nhiên nghe được tiếng mở cửa...

“Doãn bộ trưởng, anh ở đâu vậy? Em là học sinh mới tới làm part-time, có cần em giúp gì không?” Một giọng nữ yếu điệu từ cửa truyền đến. Doãn Thiên Kỳ nghe vậy liền rùng mình, còn Lôi Khi khi nghe thấy thì trong lòng lại tức giận.

Được lắm, cái thằng dâm dăng này, đi làm thêm mà cũng không an phận, xem bố trừng trị em như thế nào!

Lôi Kính đột nhiên bắt lấy đùi của cậu, đại nhục bỗng vẫn cứ duy trì tư thế sáp nhập, ôm lấy cậu ta —

“Hừ uhm—” Đâm chết em đi! Cự bổng không chút báo trước liền hung hãn xuyên xỏ vào cúc tâm, Doãn Thiên Kỳ toàn thân co rút, che miệng lại để không phát ra âm thanh nào!

“Doãn bộ trưởng, anh có ở trong này không?” Tiếng bước chân từ cửa từ từ tiến tới giá sách hai người đang trốn...

“Doãn đại thiếu gia, có người đang gọi em đây.” Doãn Thiên Kỳ sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, bắt đầu liều mạng vùng vẫy!

“Mau thả tôi xuống!”

“Thả xuống? Không cần, anh ẵm em đi gặp cô ta.”

Lôi Kính ‘tốt bụng’ đi vài bước. Trọng tâm của Doãn Thiên Kỳ đều đặt trên đại nhục bồng, anh ta nhúc nhích một cái, côn thịt tựa như cái khoan điện, nhắm thẳng vào cục tâm mềm mại mà xuyên xỏ!

Doãn Thiên Kỳ há to miệng, muốn kêu cũng kêu không được, bị người ta làm cho toàn thân run run, đã vậy còn không thấy thẹn khi dâm thủy chảy ra từ nơi giao hợp...

Lôi Kính lại bước tới thêm vài bước, ruột của Doãn Thiên Kỳ bị đại nhục bồng nóng hổi kia cứ như làm cho tan thành nước, khoái cảm đến tận xương, khiến cậu nhịn không được ôm vòng tay ra phía sau ôm lấy gáy anh, toàn thân run rẩy điên cuồng, nam căn phía trước bắn tung tóe, cục huyết phía dưới cũng phun ra một lượng lớn dâm dịch, làm cho sàn nhà biến thành một mảnh bừa bãi...

Đại nhục bồng đã nhịn mấy ngày của Lôi Kính vốn đã muốn bắn, lần này lại bị cái động dâm dâng của Thiên Kỳ cản chặt, khoái cảm điên cuồng khiến anh vặn vẹo eo một cái, côn thịt căn trường màu tím bắn tinh điên cuồng ——

“A——” Cục tâm non mềm của Doãn Thiên Kỳ nóng rực như bị phỏng, lập tức một tiếng la thảm thiết kêu lên. Nữ sinh nghe thấy tiếng la thì hoảng sợ! Sờ hãi hỏi “Doãn bộ trưởng, là anh hả?”

Doãn Thiên Kỳ bị anh ta làm đến muốn mất luôn cái mạng, chỉ có thể suy yếu nói “Cô tới đây làm gì? Mau rút khỏi đây cho tôi!” Nữ sinh vẫn không hết hy vọng “Doãn bộ trưởng...”

“Cút!”

“Huhu... Doãn bộ trưởng đừng giận, em đi là được mà!” Nữ sinh vô tội thiếu chút nữa không cẩn thận làm vỡ ‘gian tình’ của Doãn đại thiếu gia, chỉ có thể vừa chạy vừa khóc sụt sùi. Thật tội nghiệp cho tấm lòng của thiếu nữ chà đạp dưới đất, quá bi thảm đi!

Bởi vì sợ con gấu không biết tiết tháo kia ‘quấy nhiễu tình dục’, Doãn Thiên Kỳ đành phải dẫn lòng xin nghỉ việc ở thư viện.

“Tức quá! Đây nhất định là quỷ kế của thằng gấu đó!” Doãn Thiên Kỳ ngồi ở văn phòng hội học sinh, tức giận kêu to!

“Sao thế? Bị điên à?” Tống Tiệp nhìn bộ dáng phát điên của thằng bạn thân, không khỏi cười khở. Gần đây Thiên Kỳ xảy ra chuyện gì vậy? Hơi một tí liền phát bệnh la hét om sòm. Chồng yêu Cổ Vân Phong của anh có siêu năng lực, hay là gọi anh ta tới nhìn Thiên Kỳ xem, có phải bị trúng tà không?

“Tống Tiệp!” Doãn Thiên Kỳ nhào tới nắm lấy bờ vai của anh, kích động la to “Tôi muốn kiếm tiền! Tôi muốn kiếm tiền!” Lần này Tống Tiệp đã chắc chắn bạn thân của anh đã bị trúng tà.

Đường đường là Doãn đại thiếu gia giàu có vậy mà bây giờ lại thiếu tiền đến nỗi phát điên? Rõ ràng mới hôm qua cổ phần của xí nghiệp Doãn gia cao nhất mấy năm qua mà!

“Thiên Kỳ, cậu bình tĩnh một chút. Từ từ rồi nói, từ từ rồi nói!”

“Cậu bảo tôi bình tĩnh sao được!? Tôi chỉ còn có một tuần! Tôi tuyệt đối muốn kiếm thật nhiều tiền, sau đó lấy tiền đập chết thằng gấu thúi đó!” Doãn Thiên Kỳ kích động đập bàn!

Tống Tiệp dường như đã nghe ra được manh mối “Chuyện cậu kiếm tiền có liên quan đến Lôi Kính à?”

“Vô nghĩa! Tôi nhất định phải làm thêm kiếm thật nhiều tiền để thắng hắn! Tụi tôi đã cá độ đấy!”

Tống Tiệp hiểu ra liền gật gật đầu “Tôi biết rồi.” Khẳng định là thằng Lôi Kính đó dùng chiêu khích tướng, khiến cho Thiên Kỳ cá độ với hắn. Thật tội nghiệp cho học sinh thiên tài – tư chất nổi trội Doãn Thiên Kỳ, sao mà vừa gặp phải cái thằng vừa hai lúa vừa cá biệt, đại nã liền bị chập mạch vậy? Anh còn chưa gặp được người nào khiến Doãn thiếu gia để đến vậy. Đúng là khắc tinh mà!

“Muốn kiếm tiền thì cũng đơn giản thôi. Tuần sau trường chúng ta mở hội, cậu mở một cái quầy hàng ở chỗ tốt, dựa vào nhan sắc của Doãn đại thiếu gia cậu thì chẳng lẽ không có ma nào tới?”

“Nhan sắc cái gì?! Cậu cho rằng Doãn Thiên Kỳ tôi là thứ để mua vui ư?”

“Hi hi, nói mua vui thì khó nghe quá, cậu chưa từng nghe qua mỹ nam kế à?”

“Hừ, cái này nghe qua không ít!”

“Doãn đại thiếu gia cậu đứng ở đó rồi rao hàng, người ta mua gì liền bán cái đó, so với đi in tiền còn nhanh hơn!”

“Hi hi, ý kiến nghe được đó, vậy cậu nghĩ tôi nên bán cái gì đây?”

“Cà phê thì sao?”

“Ừ cái này được nè, đơn giản thuận tiện, OK, tôi đi chuẩn bị liền đây, cảm ơn nha, Tống Tiệp!”

Nhìn bạn thân mặt mày hơn hớn, chạy nhanh như chớp, Tống Tiệp đột nhiên nhớ tới một vấn đề nghiêm trọng. Aish!! Thảm rồi, vạ nhất bị chống yêu biết được đó là chủ ý của mình để cho Thiên Kỳ thắng Lôi Kính, không biết ảnh có mắng mình không ta?

Không được rồi, mình phải mật báo cho chồng yêu biết mới được.

Thiếu niên vì người yêu mà trở thành điệp viên hai mang kia chạy nhanh như chớp không thấy tung tích.

Ai mà ngờ đâu, lễ hội trường trung học Thượng Lạc Hữu Thượng lần thứ nhất lại đặc sắc đến vậy...

Trời trong nắng ấm, bầu trời quang đãng.

Lễ hội hai trường Thượng Lạc Hữu Thượng lần đầu xác nhập, có nói là nơi tụ tập của ông to bà lớn, náo nhiệt không dứt.

Cha mẹ học sinh trường Thượng Lạc thì đi xe nhà nước, chạy xe máy, khổ hơn là đi bằng máy kéo.

Còn cha mẹ của học sinh trường Hữu Thượng thì ngồi xe Roll-Royces, Bentley hoặc mấy hãng xe hiếm gặp khác, nhao nhao xuất hiện.

Trong đó, người quan trọng nhất, chính là lão gia Doãn gia khí chất xuất chúng.

Nói là lão gia, kỳ thật chẳng có già chút nào.

Chỉ thấy ông rõ ràng mang bộ dáng của Doãn Thiên Kỳ hai mươi năm sau mà thôi, cũng chiếc mắt kính gọng vàng đó, quần áo nho nhã, thái độ ung dung, không hổ là Tổng giám đốc tập đoàn tài chính.

Người phụ trách công việc tiếp đãi là cán sự trưởng giải trí Vương Vũ Kiệt đón bác Doãn đến đây, hưng phấn đi lên nghênh đón.

“Bác Doãn, hoan nghênh hoan nghênh.”

Doãn Lưu Phong mỉm cười “Vũ Kiệt, vất vả rồi.”

“Đâu có, bác Doãn có thể tranh thủ thời gian đến đây để tham gia lễ hội là điều cực kỳ vinh hạnh. Thiên Kỳ nhất định sẽ rất vui.”

Vương Vũ Kiệt biết bác Doãn thường đi thị sát các công ty chi nhánh ở các nước khác trên thế giới, nguyên một tháng chỉ có khoảng nửa tháng là ở trong nước, nhưng chỉ cần được về nhà là sẽ tìm mọi cách để ở chung một chỗ với đứa con trai, đối với cậu cực kỳ nuông chiều.

Lúc Thiên Kỳ còn nhỏ thì bác gái Doãn vì bệnh mà qua đời, bác Doãn điều kiện tốt như vậy mà vẫn chưa tái hôn, nghĩ tới thật sự là quá si tình rồi.

“Bác Doãn, để con dẫn bác đi tìm Thiên Kỳ, cậu ấy đang làm việc ở quầy bên kia.”

“Không sao, con làm việc của con đi, để bác tự đi dạo một chút rồi đi tìm Thiên Kỳ.”

“Được rồi, vậy bác Doãn cứ tự nhiên, chúng ta gặp sau.”

“Ừm.”

Doãn Lưu Phong rất ít có cơ hội tham gia các hoạt động trường của con trai, hứng thú nổi lên dạt dào giữa các quầy hàng sáng tạo của học sinh.

Có người mở quầy bán khoai lang nướng, tuy nhiên nướng muốn khét luôn.

Còn có người mở quầy vớt cá vàng, cả đám cá như đang trút hơi thở cuối cùng.

Tuy tay chân bận rộn thế nào thì các học sinh vẫn rất là vui vẻ.

Đi dài dài xuống các quầy, Doãn Lưu Phong từ từ mất đi hứng thú, đang muốn định đi tìm con trai mình thì đột nhiên phía trước truyền đến một trận xô xao!

“Nhanh lên nhanh lên! Đến quán anh Lôi đi! Chậm chân là hết sạch đó!”

“Ừ, chạy mau lên! Vạn nhất không thấy được kỳ cảnh trăm năm khó gặp này là sẽ phải ân hận suốt đời đó!”

Nhìn thấy học sinh hưng phấn như thế, Doãn Lưu Phong không khỏi bật cười.

Anh Lôi là ai thế? Có mị lực lớn như vậy sao?

Quầy hàng trước mặt ngàn đầu người di chuyển, người người hươ hươ tở tiền mặt, nhao nhao gào to —
“Cho tôi một ly cà phê!”

“Một ly mà cũng dám đến? Cút ngay! Cho tôi mười ly!”

“Mới mười ly mà cũng làm dữ? Cho tôi hai mươi ly!”

Cà phê gì mà ngon đến độ khiến cho học sinh Thượng Nhạc đầu đá nhau đến vậy, tất cả mắt đều đổ cả lên, giành giật muốn vỡ đầu?

“Lôi Kính, sao rồi? Chiêu này lợi hại không? Xem tao vì mày mà đưa tới mấy cái mỗ tiền luôn này.” Cổ Vân Phong đắc ý cười.

“Thằng lão lêu! Kêu bố mày bán nư cười thì cũng được chứ cần gì phải mặc cái này chứ?!”

Lôi Kính cúi đầu nhìn bộ váy nữ hầu mình đang mặc ngấn tới nỗi muốn lộ hết cả mông, quả thực khóc không ra nước mắt.

“Chết tiệt! Mày nhất định phải làm váy ngấn đến vậy sao? Có thiếu vải đến mấy cũng không cần thiếu đến mức này đi?”

“Thiếu vải? Mày biết mày to con thế này khiến tao mất bao nhiêu vải không? Làm có bộ quần áo mà cứ tưởng làm cho voi mặc không bằng. Huống hồ bản thiếu cũng đã chuẩn bị cho mày đôi vợ, ít nhiều gì cũng che được một phần chứ bộ.” Cổ Vân Phong vẻ mặt vô tội.

“Đây là vợ da đỏ thừa ngài! Che che cái mông!”

Cổ Vân Phong phóng khoáng vuốt tóc “Nam tử hán đại trượng phu, cho người ta xem mông có liên quan gì đâu?”

“Váy mày che mông làm gì sao không để người ta thấy đi.”

“Được thôi, cởi đồ ra tao mặc cho, tiền hôm nay quây kiếm được sẽ là của tao.”

“Mơ đi!” Lôi Kính cũng không muốn thua Doãn Thiên Kỳ, không thừa dịp hôm nay moi tiền thì biết tới chừng nào?

“Rồi rồi, sẵn sang đi, không phải chỉ là cho người ta thấy mông thôi sao, cũng chẳng mất miếng thịt nào. Tào đáng chuyên nghiệp!”

Lôi Kính quả thực rất lúng túng.

Nhưng vì kiếm tiền, đành phải miễn cưỡng nặn ra một tia mỉm cười.

“Aaa! Anh Lôi cười kìa! Dễ thương quá đi!”

“Đúng vậy đúng vậy, đó giờ không biết anh Lôi mặc đồ nữ hầu lại xinh vậy đó nha!”

“Đáng tiếc lại cầm chụp ảnh, rất muốn lưu lại làm kỷ niệm đó.”

“Nếu cậu không muốn sống thì cứ việc chụp.”

“Tớ không dám. Bị anh Lôi đâm phát chết luôn í.”

“Vẫn là nên uống chút cà phê, dùng mắt ngắm hàng mát mẻ tốt hơn.”

“Ừ ừ, tội mình dùng sức chen vào đi, vạ nhất hết cà phê là thảm lắm.”

Ngay khi quầy hàng Lôi Kính đang chen chen lách lách thì một người đàn ông đi tới chỗ tính tiền của quầy, trên mặt nở ra nụ cười nho nhã.

“Tất cả mọi người không cần chen lấn, cà phê ở đây tôi bao hết. Đồ miễn phí xin mời mọi người đến uống.”

“Wow, tuyệt quá!” Mọi người hoan hô một trận.

Đối với học sinh Thượng Nhạc tiền tiêu vặt ít đến đáng thương mà nói, đây quả thực là ông già Noel từ trên trời rơi xuống.

Lôi Kính tròn tròn mắt.

Người này sao thấy quen quen ta?

Đang lúc con gấu đang nhìn đến mê ẩn, người đàn ông kia ôn hòa nở nụ cười “Xin lỗi, trên người tôi không có mang theo tiền mặt, phiền cậu đi theo tôi ra xe lấy tiền được không?”

Lôi Kính nghe thấy liền sửng sốt.

Cổ Vân Phong đánh hấn một cái “Phát gốc gì chứ? Còn không mau đi đi, đây là mỏ tiền lớn đó.”

“Ah... được.” Lôi Kính như trong mộng mới tỉnh, dùng lực gật gật đầu.

Người đàn ông đi tới một bước thì mọi người lập tức tự động chia thành hia bên, khiến ông cứ ung dung đi trước, tựa như ông được trời sinh ra là vương giả khiến người ta phải thần phục.

Kỳ quái, ông ta rốt cục là giống ai vậy?

“Lão gia, mời.” Tài xế cung kính mở cửa xe.

Người đàn ông chuyển hướng nhìn Lôi Kính “Theo tôi vào đây lấy.”

Lôi Kính cùng ông ta ngồi xuống, đôi mắt to nhìn chăm chăm vào tờ tạp chí ô tô mới nhất tên ‘Áo ảnh’, vẻ mặt có điểm thất vọng.

“Sao thế? Không thích?”

“Cái xe này chẳng có chút hay ho gì...”

Người đàn ông nghe vậy cũng không tức giận, ôn nhu cười “Vậy cậu thích xe gì? Tôi mua cho cậu.”

Lôi Kính nghe thế liền sững sốt “Mua cho tôi? Ông mua cho tôi làm gì?”

“Khỏi ra vẻ, nhìn cậu giống như cực kỳ thiếu tiền đi. Từ khi mua được đem đầu của cậu, cậu liền mất tích. Hai tôi tìm cậu lâu như vậy, không ngờ tới trường này lại gặp cậu. Xem ra cậu vẫn ‘ngon lành’ như cũ nhỉ...”

Tay người đàn ông không khách khí mò lên đùi đã được mang vớ da của hắn.

Má —

Bị sỉ nhục khiến lửa giận nổ tung trong đầu!

Hắn đường đường là đại ca Lôi mà lại bị người đàn ông trung niên kia quấy, rồi, tình, dục!

Cái này không thể nào mà nhẫn nhục được!

“Bố làm thịt mày!”

Lôi Kính đưa ‘tay gấu’ vung mạnh xuống, sấm vang chớp giật —

Bốp —

Không ngờ rằng người đàn ông có văn hóa lại nhã nhặn thế này lại có lực tay mạnh đến vậy, một lát sau đã nắm chặt được tay Lôi Kính, đè hắn ở dưới thân mình!

“Ông già điên! Dê già! Buông tôi ra!” Lôi Kính không cam lòng rống to.

“Chắc chắc, thật sự là em chẳng thay đổi chút này hết, vẫn cứ thích chơi trò đánh nhau kịch liệt như vậy.”

Người đàn ông cười nham nhở, luồn tay vào trong váy của hắn, vuốt ve cái mông rắn chắc.

Toàn thân Lôi Kính nổi da gà, sống chết vùng vẫy. “Đồ thần kinh! Ai chơi với ông chứ? Tôi cảnh cáo ông, ông không thả tôi ra tôi liền thiến ông!”

“Anh rất thích thằng nhóc dâm dăng nhiệt tình như em, thật sự là hấp dẫn người quá!”

Lôi Kính thấy ánh mắt người đàn ông phía trên mình, con người đen láy lóc lên một tia sáng như thú săn, trong lòng hồi hộp một phen, vừa định mở miệng chửi —

Xoẹt—

Vớ da mang bên dưới bị người đàn ông xé rách ——

“AAA! Đồ thần kinh! Ông muốn làm gì?”

Sức mạnh Lôi Kính rất lớn, chẳng hiểu sao lại không thể thoát khỏi kềm chế của người đàn ông có bề ngoài lịch sự thế này, không khỏi cảm thấy giật mình.

Ông già này là quái vật! Quái vật!

“Làm gì à? Đồ yêu tinh như em không phải đã biết rõ rồi sao lại còn hỏi? Lần trước bị anh làm cho bắn đến mấy lần, la hét đến khản cổ, chẳng lẽ em còn không biết anh muốn gì?”

“Ông bị chứng lãng trí hả ông già? Ai bị ông ‘làm’ chứ?”

“Quên rồi hả? Yên tâm, anh lập tức khiến em nhớ lại.”

Xoẹt——

6. Chương 6

Lần này đến cái quần lót tội nghiệp bị xé nát!

AAAAA! Thằng cha này chẳng những là quái vật, còn phạm tội cường gian nữa chứ!

“Ông già dê! Ông dám ‘hấp diêm’ tôi, tuổi tuyệt đối sẽ không bỏ qua chuyện này!”

“‘Hấp diêm’? Thì ra là em thích chơi cái trò đó, hay đấy, anh liền thỏa mãn khát vọng của em.”

“Ai khát vọng chứ?” Lôi Kính quả thực khóc không ra nước mắt với người đàn ông luôn tự quyết định này.
“Mau thả tôi ra!”

Người đàn ông không để ý đến sự vùng vẫy của hắn, lật người bắt hắn quỳ sấp lại, dùng cravat trói chặt hai tay của hắn, rồi lại nhấc ren váy mỏng tanh của hắn!

Lôi Kính chợt cảm thấy lạnh mông ———

AAAAAA! Xong rồi! Bố sắp bị bạo súc rồi!

Huhu... Chẳng lẽ đây là hắn bị báo ứng do lỡ ‘hấp diêm’ Thiên Kỳ sao?

Ông trời ơi, quả báo ứng này tới cũng nhanh quá đi?!

Lôi Kính đang tính khép mông thật chặt, thà chết chứ không làm theo, đột nhiên nghe được người đàn ông kỳ quái kêu “Ý!” một tiếng “Nốt ruồi ở mông em đâu rồi? Em đi xóa rồi hả?”

“Trên mông tuổi có nốt ruồi à?”

“Kỳ quái...”

“Kỳ quái cái mốc! Còn không mau thả ra?”

“Chẳng lẽ tôi nhận nhầm người? Nhưng mà bộ dáng giống thật mà...” Người đàn ông do dự một chút, rốt cục vẫn tháo cravat.

Lôi Kính đợi cho hai tay được tự do, trong nháy mắt đánh mạnh một cái!

“Đồ già dê! Tôi thiên ông!” Đang lúc hai người tranh chấp thì cửa xe đột nhiên bị mở ra —

Lôi Kính quay đầu thì thấy “Doãn Thiên Kỳ?”

“Lôi Kính?” AAAA!! Anh làm gì ba tôi?!” Doãn Thiên Kỳ thấy người cha mà cậu vô cùng yêu thương bị thằng gấu mặc đồ hầu gái biến thái đặt ở dưới thân, lập tức nhào vào trong xe, liều chết đâm đá Lôi Kính!

“Gấu chết! Anh tạo nghiệt chưa đủ nhiều hay sao? Còn dám ‘ăn hiếp’ ba tôi, bổn thiếu gia hôm nay sẽ thay trời hành đạo, một đá liền thiên đi anh!” Lôi Kính kinh hãi!

“Ba cậu? Cái ông già dê này là ba cậu?”

Hèn chi hẳn cảm thấy ông chú này nhìn quen mặt như vậy! Căn bản chính là Doãn Thiên Kỳ version trung niên!

Không phải, Doãn Thiên Kỳ thì trói gà không chặt, so với lực của ông chú quái quỷ này thì đúng là Doãn Thiên Kỳ version Rockman.

“Doãn Thiên Kỳ, ba cậu là cái tên biến thái! Ông muốn ‘hiếp’ tôi ~” Lôi Kính cực lực lên án!

“Gấu chết! Ba tôi ôn nhu thiện lương như vậy, anh không ‘hiếp’ ba tôi đã là chuyện tốt lắm rồi, lại còn dám nói ba tôi ‘hiếp’ anh? Bổn thiếu gia nhìn thấy rõ ràng anh mạnh hơn ba tôi, anh còn dám đổi trắng thay đen sao? Tôi nghe anh thú lắm!”

Doãn Thiên Kỳ một tay đẩy hẳn ra, ôm lấy người mà cậu thương nhất “Ba, ba không sao chứ?”

“Tiểu Kỳ, ba... ba sợ lắm...” Doãn Lưu Phong hốc mắt rưng rưng, ru rú trong lòng nhĩ tử, giống như một con nai bị hoảng sợ, run rẩy nhẹ nhẹ “Bạn học con đều thô lỗ vậy sao?”

Lôi Kính há hốc mồm nhìn người đàn ông có biểu tình diễm dạm đáng yêu, nếu không phải hẳn còn giữ lại một chút lý trí, chắc sẽ nhịn không được mà nghĩ mình có phải cầm thú hay không, làm sao có thể ‘ăn hiếp’ một người nhu nhược như thế? Đáng giận! Kể có tiền quả nhiên toàn là mấy thằng lừa đảo! Biến thái!

“Tôi không thêm nói với mấy người nữa! Ông già dê, lần này tôi bỏ qua cho ông, lần sau ông mà còn dám quấy rối tôi, tôi liền một đao thiên ông! Hừ!” Lôi Kính quăng lại câu nói ngoan độc kia xong liền mở cửa xe, nghênh ngang mà đi!

“Ê, anh đừng đi! Bổn thiếu gia còn chưa có tính sổ với anh!”

“Thôi đi Tiểu Kỳ.” Doãn Lưu Phong liền vội vàng kéo cậu lại.

“Ba à, chuyện này sao có thể dễ như thế?” Đồ cầm thú đó chẳng những ‘hiếp’ cậu, bây giờ còn muốn ‘hiếp’ luôn ba cậu sao? Hẳn tưởng hẳn ngon cơm lắm ư? Đáng giận! Rõ ràng tối hôm qua làm nhiều lần như vậy, chẳng lẽ mình không thể thỏa mãn hẳn hay sao?

“Không không không!” Minh miên man suy nghĩ cái gì thế này! Ai muốn thỏa mãn thằng gấu chết kia chứ? Doãn Lưu Phong khó mà nhìn thấy được bộ dáng bối rối của con mình, không khỏi cảm thấy hứng thú.

“Ba ơi, ba nhìn cái gì?” Mặt Doãn Thiên Kỳ hơi đỏ lên, không được tự nhiên mà đẩy đẩy kính mắt. Doãn Lưu Phong sờ sờ đầu cậu, ôn nhu cười hỏi “Thiên Kỳ, con rất thích cậu ta sao?”

“Thích?” Doãn Thiên Kỳ nghe vậy liền ngẩn người, lập tức giận tím mặt.

“Ba! Ba điên à? Con làm sao mà thích được cái thằng vừa không có tiêu chuẩn, vừa chẳng biết thưởng thức đồ chứ, thằng thối tha Lôi Kính đó chỉ biết dùng nửa người dưới để suy nghĩ thôi!”

Lôi Kính? Thì ra em ấy tên là Lôi Kính... Doãn Lưu Phong không tiếp tục hỏi tâm sự của con mình nữa, ngược lại sa vào suy nghĩ của chính mình...

Lôi Kính nổi trận lôi đình lao ra ngoài xe, nhưng mới đi được hai bước, đột nhiên cảm thấy mông hơi lạnh lạnh... Không thể nào... Tay Lôi Kính sờ xuống phía dưới —

AAAA! Quên mất quần lót bị ông già dê kia xé mất! Huhu...

Cái dạng này sao gặp được người chứ? Gió thổi một cái không phải là bị thấy hết sao? Hắn đường đường là đại ca Lôi, làm sao có thể ở trường mà gặp người ta? Mất mặt! Thật sự là mất mặt cả mười tám đời tổ tông nhà họ Lôi! Không được! Hắn muốn có người cứu tế! Lôi Kính trốn ở lùm cây, tìm người xuống tay! Hữu Thượng, coi như tụi bây xui xẻo!

Một nam học sinh thân hình cao lớn muốn chạy tới chỗ lễ hội, đột nhiên bị lôi vào lùm cây! “Không được nhúc nhích.”

“Ừ ừm...” Cậu học sinh bị người phía sau lưng che miệng, sợ tới mức toàn thân cứng ngắt.

“Cởi quần ra.” Giọng nam trầm thấp phía sau lưng không hề che dấu quyền uy. Nam sinh tuy bộ dáng cao lớn cường tráng nhưng lại nhát như chuột, chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời theo.

“Cởi quần lót luôn.”

Huhu... Quần lót cởi luôn hả? Thảm rồi, mình sắp bị cướp sắc! Không cần aaa! Lần đầu tiên của tiểu cục hoa là phải dành cho bạn trai! Nam sinh sợ tới mức nước mắt lưng tròng, vội vàng lấy bóp da từ trong áo khoác đưa cho hắn.

Lôi Kính nhìn bóp da thoáng sửng sốt. “Đồ ngốc! Ai cần tiền của cậu? Cởi quần lót ra cho tôi!”

“Hừ ưm...” Nam sinh sống chết lắc đầu! Lôi Kính thầm chửi một tiếng “Nhanh lên! Chẳng lẽ cậu muốn tôi tự mình động thủ?”

Nam sinh đang sống chết bảo vệ ‘trinh tiết’ của mình, ngay lúc đó sứ giả chính nghĩa liền xuất hiện!

“Lôi Kính chết tiệt! Anh phạm tội ‘hấp diêm’, bây giờ lại khi dễ người ta nữa hả?” Lôi Kính ngẩng đầu vừa thấy! Lập tức trợn trừng mắt “Sao lại là cậu?!”

Doãn Thiên Kỳ hai tay chống nạnh, khí thế lừng lừng chỉ vào chóp mũi hấn mắng to “Bổn thiếu gia là do trời phái xuống trừng trị anh! Còn không buông cậu ta ra!” Đáng gậ! Cái thằng dám tặc này! Bổn thiếu gia không chú ý liền đi tìm người khác chơi đùa?

“Không! Tôi còn chưa lấy được quần lót!” Doãn Thiên Kỳ nghe thế, trái tim liền run lên!

“AAA! Anh... thì ra anh là tên biến thái thích quần lót?”

“Ba cậu mới là biến thái! Quần lót tôi bị ổng xé nát, không lấy quần lót chẳng lẽ kêu tôi ở trường mà đi?”

“Gấu chết! Đẩy trách nhiệm lên đầu ba tôi? Mau buông cậu ta ra!” Doãn Thiên Kỳ tiến lên, nhảy lên lưng Lôi Kính, vừa bắt vừa đánh, hô to “Bạn học kia! Mau chạy đi!”

“Không! Doãn bộ trưởng, sao tôi có thể bỏ anh một mình chứ? Vạn nhất hấn có mưu đồ gây rối gì viws anh thì làm sao?”

“Sợ cái gì? Dù sao hấn cũng sớm —” Doãn Thiên Kỳ nói được một nửa liền vội vàng im mồm, hú hồn! Thiếu chút nữa nói ra! “Đừng dài dòng nữa! Mau cút cho bổn thiếu gia!”

“Được được! Tôi đi!” Nam sinh Hữu Thượng thấy mặt Doãn bộ trưởng biến sắc, nhanh chóng chạy mất!

“Ê, đừng đi chứ!” Lôi Kính định bỏ Thiên Kỳ trên lưng ra rồi đuổi theo, ai ngờ khỉ điên’ này ương ngạnh cực kỳ, vẫn không chịu buông tay, khiến Lôi Kính thiếu chút ới chết rồi!

Doãn Thiên Kỳ thấy nam sinh đã chạy xa, lúc này mới nhảy khỏi lưng Lôi Kính, vừa chạy vừa la “Gấu thôi, bổn thiếu gia đi đây, anh cứ cỏi trường đi dạo thong thả!”

“Doãn – Thiên – Kỳ! Cậu đứng lại cho tôi!” Một con gấu lớn gặm thét tận mây xanh—

Hôm nay Doãn Thiên Kỳ ngăn cản được hai phi vụ ‘Hấp diêm không thành’, trong lòng vô cùng đắc ý, tươi cười rạng rỡ quay về quầy hàng bán cà phê.

“Doãn đại bộ trưởng, cậu vẫn biết đường quay về à?” Tống Tiệp hung hăng trợn mắt nhìn cậu.

“Sao giận ghê vậy?”

“Hừ hừ. Cậu không phải nói lập tức quay lại sao? Kết quả vừa rồi đi lâu như vậy, hại tôi đi không được.”
Cản trở quầy hàng của mình với chồng yêu, thật sự là tội không thể tha!

“Được được, là bổn thiếu gia sai.”

“Không phải là tôi không muốn giúp quán cậu, chỉ là fan cậu muốn nhìn Doãn đại bộ trưởng thôi. Cậu vừa đi, đám đông liền biến mất tiêu, sinh ý quán cà phê của chúng ta so với quán của Lôi Kính đúng là khác biệt.”

“Làm sao có thể?” Doãn Thiên Kỳ nghe vậy liền nhảy dựng.

“Tôi dùng loại cà phê tốt nhất mà!”

“Cậu nghĩ cái gì thế? Cà phê không phải là trọng điểm, mà trọng điểm chính là người bán cà phê. Cậu xem đi, bọn Lôi Kính quá chuyên nghiệp, lại mặc đồ nữ hầu nên dẫn tới chấn động, cà phê liền lập tức được mua hết.”

“Cái gì? Thằng gấu thối kia bán hết cà phê? Thượng Nhạc quả nhiên là một đám ngu ngốc không phẩm vị, không vị giác!”

“Đừng lo lắng, hẳn có thể mặc đồ nữ hầu, cậu có thể mặc cái khác mà! Tèn ten —” Tống Tiệp lấy từ trong tủ quần ra một túi lớn. Doãn Thiên Kỳ hồ nghi mở ra!

“Tống Tiệp chết tiệt, cậu có bệnh à? Dám kêu bổn thiếu gia mặc sườn xám?”

“Không kêu cậu mặc bikini là may rồi! Mặc sườn xám có gì không tốt? Vừa văn nhã vừa thanh tú, hoàn toàn phù hợp với khí chất của bộ trưởng bộ văn hóa.”

“Có đánh chết bổn thiếu gia cũng không mặc!”

“Được, không mặc thì chờ Lôi Kính cười cho thú vị đầu đi, đường đường là Đại thiếu gia Doãn gia đi bán hàng mà lại thua một thằng hai lúa!”

Bạn thân nói vậy đúng là gãi trúng chỗ ngứa! Doãn Thiên Kỳ không lời nào để nói... Đội lên tóc giả dài màu đen, khoác lên người bộ sườn xám xẻ cao, Doãn bộ trưởng lộ ra cặp đùi trắng như tuyết đứng ở trước quầy hàng, tất cả học sinh Hữu Thượng đều trở nên điên cuồng! Một đàn ong bướm đem quán cà phê nhỏ

nhỏ chen chen lách lách đến nỗi nước còn không có thấm qua.

“Ôi... Anh Thiên Kỳ đúng là đại mỹ nhân!”

“Nếu anh ấy là nữ, tôi liều chết cũng phải cưới anh ta về nhà!”

“Nữ hay không chẳng liên quan! Chỉ cần có thể cùng Doãn bộ trưởng yêu nhau, tôi làm nữ cũng được.”

Doãn Thiên Kỳ siêu thích sạch sẽ, đối với đàn hoa si đang chảy nước miếng này cảm thấy ghê tởm đến nỗi cùng không thèm liếc một cái. Nhưng vì để thắng thằng gấu thối kia, vẫn là miễn cưỡng uốn éo vài kiểu, vén vén tóc!

Trải qua bao nhiêu thiên tân vạn khổ chạy về ký túc xá để đổi thành quần áo thể thao, Lôi Kính lúc này ở phía sau quây tiến vào, nhìn thấy Doãn Thiên Kỳ đang ẹo làm dáng, không khỏi giận dữ! Được lắm, đồ dâm đẳng! Thừa dịp bố không ở đây liền làm loạn, xem tôi ‘làm’ cậu đến khi nào cậu quỳ xuống xin tha thứ!

Lôi Kính đi đến phía sau Doãn Thiên Kỳ, muốn bắt cậu về phòng trừng phạt.

Doãn Thiên Kỳ hoàn toàn không biết đằng sau có nguy hiểm, vẫn nở ra nụ cười miễn cưỡng với mọi người. Tất cả người ở đây từ trước tới giờ đều chưa được Doãn bộ trưởng cười với lần nào, đều mừng rỡ đến nỗi hồn bay mất tiêu...

“AAAAA! Doãn đại mỹ nhân cười với tôi!”

“Không phải, là tôi mới đúng!”

Mọi người cứ dùng đẩy, chen lách, khiến khung sắt đỡ lều lung lay sắp đổ xuống — Lôi Kính ngẩng đầu nhìn thấy thế, gấp để độ rộng to “Không được chen lấn, cẩn thận!”

RẦM — Cái lều trong nháy mắt liền sụp xuống, Doãn Thiên Kỳ đứng phía trước chịu trận, mắt thấy khung sắt sắp bị rơi trúng —

Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, một bóng đen mạnh bạo bổ nhào vào người Thiên Kỳ—

ẦM —

Khung sắt đều rớt trúng trên thân người kia, khiến hắn ngã xỉu ngay tại chỗ! Doãn Thiên Kỳ được người kia bảo vệ ở dưới thân, cộng lông cộng tóc không có tổn thương gì cả. Khí tức quen thuộc quanh quẩn tại chóp mũi, thiếu niên tròng lớn mắt, trong đầu trống rỗng. Anh không phải ghét tôi sao? Sao anh lại cứu

tôi? Lôi Kính... Lôi Kính...

“Huhu... Cứu người! Mau cứu người —” Doãn Thiên Kỳ không thể thở được, chỉ có thể vừa khóc vừa kêu.

Lôi Kính nhanh chóng được đưa đến bệnh viện tư của Doãn gia. Doãn Lưu Phong sau khi rời khỏi trường thì nhận được điện thoại của con trai, khẩn cấp chạy tới bệnh viện.

“Tiểu Kỳ, con có sao không?” Nhìn thấy con trai mình ngồi trên hành lang dài, dường như không có việc gì, Doãn Lưu Phong đang lo lắng thấp thỏm lúc này mới bình tâm trở lại.

Ông nghe được trong điện thoại con trai mình khóc không thành tiếng, sau khi nghe xong tên bệnh viện, cho rằng cậu bị thương rất nặng, sợ tới mức kêu tài xế phóng nhanh tới nơi.

Doãn Thiên Kỳ ngồi trên ghế tựa, mặt trắng bệch, con ngươi màu đen phía sau mắt kính không còn sáng ngời như trước nữa, ngược lại bây giờ tràn ngập hoảng sợ cùng bất lực.

“Ba ơi... Anh ấy... Anh ấy có giống mẹ không... Sẽ không còn thức dậy nữa?” Doãn Lưu Phong nhìn thấy bộ dáng bất lực của con trai mình, đau lòng ôm lấy bờ vai cậu “Cậu ấy là ai?”

“Lôi Kính... Là Lôi Kính...”

“Cái gì? Là cậu ấy?” Trong lòng Doãn Lưu Phong trở nên căng thẳng!

“Chuyện gì xảy ra?” Đầu óc của Doãn Thiên Kỳ bây giờ đều trống rỗng, cảm thấy được chuyện vừa rồi là sự thật, lắp bắp nói “Lều bị sụp... Anh... Anh ấy cứu con... Sao anh ta cứu con chứ? Không phải ấy ghét con sao? Con tình nguyện không cần anh ấy cứu con... Con tình nguyện là người nằm viện... Con không cần anh ấy làm như vậy... Con không cần...”

Thấy đứa con trai từ trước đến nay đều kiên cường mà bây giờ lại khóc không ngừng, Doãn Lưu Phong biết Tiểu Kỳ đối với cậu trai kia nhất định là có tình cảm... Không được! Tuyệt đối không được! Cậu trai kia từng quan hệ thân mật với mình, như thế nào có thể cùng con mình ở chung một chỗ? Huống chi... Mình... Mình cũng rất thích cậu ấy... Làm sao bây giờ? Cha con mình cùng Lôi Kính là nghiệt duyên sao? Nhưng bây giờ không phải là lúc phiền não, tánh mạng cậu trai kia là quan trọng nhất...

“Tiểu Kỳ, con yên tâm, ba nhất định sẽ nhờ bác sĩ dốc hết toàn lực cứu cậu ta.”

“Ba ơi... Con sợ... Lỡ anh ấy giống với mẹ, con phải làm sao đây? Làm sao đây?” Doãn Thiên Kỳ ngã vào lòng cha mình, sợ hãi run cả người.

“Sẽ không bị gì đâu! Tuổi Lôi Kính còn trẻ, cường tráng như thế, nhất định sẽ không có việc gì!” Doãn Lưu Phong không chỉ an ủi con trai mình, mà còn trấn an chính mình. Lúc này, Tổng Tiếp, Cổ Văn Phong

cùng Vương Vũ Kiệt chạy tới bệnh viện.

“Bác Doãn, bác cũng tới đây? Thật sự là quá tốt.” Tống Tiệp nhẹ nhàng thở ra “Vì bảo đảm an toàn cho học sinh, hiệu trưởng với Mạnh hội trưởng đang ở trường học xử lý những công việc còn lại, xong việc sẽ lập tức chạy tới đây ngay. Phó hiệu trưởng với thầy giáo đang làm thủ tục nhập viện cho Lôi Kính.”

“Bác biết rồi.” Doãn Lưu Phong gật đầu “Các cháu báo cho người nhà Lôi Kính chưa?”

“Ba nó ra nước ngoài rồi, nhận được điện thoại khẩn cấp trở về.”

“Sao không nghe các cháu nhắc gì đến mẹ cậu ta vậy?”

“Ba mẹ Lôi Kính ly hôn khi nó vẫn còn nhỏ, vẫn là ba nó tự mình nuôi con lớn.”

Doãn Thiên Kỳ nghe vậy trong lòng càng đau, thì ra hắn giống mình, từ nhỏ đã không có mẹ bên người, mình cái gì cũng không biết cả... Cả ngày chỉ biết giận dữ với hắn. Lôi Kính, Lôi Kính, chỉ cần anh tỉnh lại, em sẽ đối xử thật tốt với anh. Anh muốn em làm gì cũng được... Chỉ cần anh tỉnh lại...

Doãn Thiên Kỳ không để ý lời khuyên của ba mình, nguyên một buổi tối vẫn ngồi bên giường Lôi Kính.

Bóng đêm thâm trầm ngoài cửa sổ, mà bên trong cửa sổ tâm tình người chờ đợi cũng trầm trọng.

“Gấu thối... Anh vẫn chưa tỉnh sao? Anh đúng là đồ đáng ghét, mỗi lần như vậy đều hành hạ em...”

“Anh mau tỉnh lại đi, được không? Em đáp ứng anh, không hung dữ với anh nữa, anh muốn em làm gì cũng được mà...”

Mặc kệ hứa hẹn như thế nào, thiếu niên nằm ở trên giường, đầu quần băng gạc vẫn chẳng có động tĩnh gì.

Doãn Thiên Kỳ nhịn không được liền khóc nức nở.

“Gấu thối! Anh không được ‘được voi đòi tiên’! Em đã đáp ứng với anh rồi, anh còn không mau tỉnh lại cho bốn thiếu gia! Anh muốn em gấp chết sao? Đồ ngốc! Anh là đồ ngốc!” Doãn Thiên Kỳ ghé vào người hắn khóc đến hoa lê đầm lệ, hoàn toàn không biết Lôi Kính thâm lặng mở mắt.

“Huhu... gấu thối... Anh không được làm em sợ...”

“Anh tỉnh lại mau đi... Em còn rất nhiều điều muốn nói với anh...”

“Chỉ cần anh tỉnh lại... Chuyện gì em cũng nói cho anh biết hết...” Thuốc mê từ từ hết, Lôi Kính tuy đã tỉnh lại nhưng đầu đau muốn nứt ra, lại vô ý nghe được tâm tình của Doãn Thiên Kỳ, ngay cả đau đớn đều bị quăng lên tận chín tầng mây.

“Cục cưng, em nói là phải giữ lời.”

7. Chương 7

Doãn Thiên Kỳ đột nhiên nghe được thanh âm của thiếu niên, vô cùng mừng rỡ, vừa khóc vừa cười ôm lấy hắn “Anh tỉnh rồi! Anh tỉnh rồi! Em đi kêu bác sĩ tới!”

“Từ từ!” Lôi Kính giữ chặt cậu “Đừng có mà chuồn đấy, lời mà em nói anh đã nghe hết rồi!”

Mặt Doãn Thiên Kỳ đỏ như lửa, vẫn mạnh miệng nói “Tôi... Tôi nói cái gì... Tôi không nhớ gì hết...”

“A... Đầu anh đau quá... đau quá đi...” Lôi Kính ôm đầu kêu rên không thôi.

Sắc mặt Doãn Thiên Kỳ một phen đại biến “Lôi Kính, anh không sao chứ?”

“Đầu anh đau quá.. vì em nói mà không giữ lời, nên ông trời trừng phạt anh...”

Doãn Thiên Kỳ nhìn bộ dáng thống khổ của hắn, so với việc mình bị thương thì càng cảm thấy khó chịu hơn, đôi mắt vừa được lau khô thiếu chút nữa lại khóc tiếp, gấp đến độ giữ chặt tay hắn, sống chết gặt đầu.

“Em nhớ rồi! Em nhớ vừa rồi đã nói cái gì! Em sẽ giữ lời hứa! Ông trời ơi, đừng phạt anh ấy nữa.”

Lôi Kính chậm rãi thở hồng hộc “Hô... thấy đỡ hơn nhiều rồi...”

“Thật vậy sao? Đỡ hơn rồi hả?” Doãn Thiên Kỳ cao hứng cực kỳ, rồi ngẫm lại thì thấy có chút không đúng “Gấu thôi! Anh lại làm trò gạt tôi?!”

“Làm trò?!” Về mặt Lôi Kính vô cùng đau đớn “Anh không để ý tính mạng chính mình để cứu em, vậy mà em nói anh đi làm trò? Đúng là ‘ăn cháo đá bát’ mà, không nhìn ra lòng dạ tốt bụng của anh gì hết.”

Bị hắn nói như vậy, trong lòng Doãn Thiên Kỳ sinh ra áy náy, nhưng cậu đã cùng Lôi Kính đấu võ mồm đã thành thói quen, nhất thời quen miệng “Bổn thiếu gia đâu gọi anh tới cứu! Chẳng lẽ anh không sợ chính mình bị thương?”

“Anh da dày thịt thô, bị đè một lần cũng không có sao, nhưng con gà yếu kém như em nếu như vạn nhất bị đè, biến thành đồ ngốc luôn thì sao?”

“Ai là đồ ngốc chứ?!” Doãn Thiên Kỳ giơ tay lên định đánh hấn, lại ngược lại bị thiếu niên kéo vào lòng. “Nói em đó!” Lôi Kính cười tí mắt nhéo mũi cậu.

“Cái sườn xám của em đó, sao không mặc nữa đi?” Doãn Thiên Kỳ đỏ mặt “Ai cần anh lo! Bốn thiếu gia vứt rồi!”

“Không được vứt! Không được vứt! Em mặc sườn xám mê chết người!” Doãn Thiên Kỳ nghe vậy trong lòng liền ngọt ngào, gấu chết này đó giờ mồm chó không thể nhả ra ngà voi, đây là lần đầu tiên hấn khen cậu đó.

Nhưng nghĩ đến chính mình mặc đồ nữ mới được khen, lại không vui nữa. “Lôi Kính thôi! Anh không phải coi bốn thiếu gia như phụ nữ chứ hả?”

“Lạy em, em bị mắc chứng vọng tưởng hả? Ai coi em là phụ nữ chứ.” Lôi Kính ôm cậu, nói nhỏ vào lỗ tai “Em còn đáng yêu hơn phụ nữ...”

Tim Doãn Thiên Kỳ như đang đánh trống, xương cốt rất nhanh đã rệu rã. Đây là lần đầu tiên cậu trải nghiệm được sức mạnh của câu nói tình cảm. “Thật... thật vậy sao?”

“Ừ, em mau mặc cho coi đi... Khỏi mặc quần lót!”

“Á á... anh... anh không cần sờ mó đâu...”

Đêm dài trầm lắng, trong bệnh viện một mảnh yên tĩnh.

Mỹ thiếu niên mặc bộ sườn xám đứng bên giường, bị đôi bàn tay gấu thăm dò vào bên trong sườn xám, không ngừng vuốt ve cặp đùi trắng như tuyết, cùng với cái mông không có một mảnh vải che.

“Mẹ nó... con trai gì mà da trắng ghê, đã vậy còn bóng loáng nữa chứ... Còn cái kê kê này đúng là dâm dăng hết sức, anh mới sờ một chút đã cứng rồi...”

Doãn Thiên Kỳ bị thiếu niên sờ đến ý loạn tình mê, thở gấp không ngừng. “Hư ưm... Đừng... đừng sờ nữa...”

“Anh biết mà... sờ thôi thì đủ thể nào được!” Lôi Kính nở nụ cười không đứng đắn “Lại đây chúng ta chơi trò 69.”

“69?” Là một người học sinh ngoan từ trước đến nay thủ thân như ngọc, có bao giờ đã nghe qua hay xem

qua mấy động tác đó đâu, liền khó hiểu chớp mắt mấy cái.

“Má ơi!!” Lôi Kính cười cười cốc đầu cậu “Năm nào rồi mà vẫn có người chưa từng nghe qua 69? Em là người thượng cổ sao?” Doãn Thiên Kỳ nóng nảy một phen.

“Ai nói em không biết? Anh chờ em một chút.” Chạy ra toilet, cầm lấy điện thoại đang treo trên tường, Doãn Thiên Kỳ nhanh chóng lên gọi di động cho Vương Vũ Kiệt.

Điện thoại reo vài lần nhưng cũng không có ai nghe máy, Doãn Thiên Kỳ không từ bỏ ý định liền gọi nhiều cuộc liên tiếp.

“Bố thằng điên! Làm cái gì mà nửa đêm gọi ầm ĩ muốn chết vậy!”

“A Kiệt, là tôi!” Doãn Thiên Kỳ nhỏ giọng thì thầm.

“Thiên Kỳ? Sao lại là cậu? Nhìn số điện thoại tôi cứ tưởng thằng biến thái nhảm chán nào chứ.”

“Thật xin lỗi vì đã quấy rầy cậu với thầy.”

“Đừng nói thế, cậu khỏe không? Khuya rồi mà còn gọi tôi, chẳng lẽ Lôi Kính xảy ra chuyện gì hả?”

“Không không không! Cậu ít nói xui đi!” Doãn Thiên Kỳ kiên kị nói “Anh ấy rất khỏe! Tôi chỉ muốn hỏi cậu vài vấn đề thôi.”

“Vấn đề gì mà quan trọng đến nỗi nửa đêm cậu lại gọi cho tôi?”

“Là... là...” Doãn Thiên Kỳ ấp úng hồi lâu, cuối cùng cùng nói ra ai chữ “69...”

“Gi? Cậu nói lớn lên, tôi không nghe rõ.”

“69!” Doãn Thiên Kỳ nắm chặt điện thoại rồi kêu lên một tiếng “Tôi hỏi cậu 69 là gì?” Đầu dây bên kia im lặng ba giây, đột nhiên truyền đến tiếng cười to.

“Vương đại thiếu gia, cậu cười đủ chưa?” Doãn Thiên Kỳ cắn răng, dần lại cơn giận hỏi “Cười đã rồi thì mau nói cho tôi biết.”

“Hô hô... Doãn đại thiếu gia của chúng ta rốt cục cũng thông nã rồi sao, nhìn vậy mà cũng khoái chơi cái tư thế kích thích ấy, tôi nhớ rõ cậu thích sạch sẽ mà, muốn làm như vậy thật sao?”

Doãn Thiên Kỳ kiên trì nói “Bổn thiếu gia còn chưa có nói sẽ mình sẽ làm, tò mò hỏi một chút vẫn không được sao?”

“Vâng vâng, học sinh ngoan của chúng ta đang trong độ tuổi tò mò đây. Được rồi, vậy thì nghe giáo sư tôi phân tích đây...”

Nhìn thấy mặt mày Doãn Thiên Kỳ tái mét khi trở ra, Lôi Kính thiếu chút nữa cười to. Cái con gà bóng đỏ này chắc là đi gọi viện binh rồi.

“Biết 69 chơi làm sao không, hay là để anh dạy em?”

Rõ ràng là sắp chết tới nơi, Doãn đại thiếu gia vẫn cứ mạnh miệng.

“Hừ, tôi đây biết lâu rồi, không cần anh dạy!”

“Phải không? Vậy thì tới đây nhanh lên. Để anh xem công phu miệng của của Doãn đại thiếu gia như thế nào, sẵn tiện ném lại mùi vị của mật hoa cúc...”

Doãn Thiên Kỳ xấu hổ đến nỗi mặt đều bốc cháy! Nhưng bởi vì không muốn bị con gấu thối kia xem thường nên đành phải ăn liều thôi! Cậu mặc sườn xám nên phải vén váy để bò lên giường.

Lôi Kính cười hì hì kéo cậu vào người “Lại đây, đưa mông đối diện mặt anh...”

Doãn Thiên Kỳ xoay người sang chỗ khác, bò trên người Lôi Kính nên hồi hộp đến không dám động đây gì.

Lôi Kính biết đây là lần đầu tiên cậu chơi trò này, vì muốn trấn an lo lắng của cậu, hắn bắt đầu lè lưỡi liếm hai nhục hoàn nhỏ đáng yêu của cậu...

“A——” Doãn Thiên Kỳ phát ra một tiếng kêu thở gấp.

“Hừ ưm... nhục hoàn ngon quá ... Nhanh lên, em cũng ‘ăn’ của tôi đi...”

Doãn Thiên Kỳ bị liếm tới độ ý loạn tình mê, mắc cỡ đỏ mặt, cũng bắt đầu lè lưỡi liếm âm nang tối đen của hắn...

“Chụt chụt...” Thiếu niên phát ra tiếng nước nhóp nhép, dâm loạn đến độ làm người ta phát cuồng.

Lôi Kính vươn hai ngón tay ra đùa bốn cúc huyết của cậu, phát hiện bên trong đã sớm ‘nước tràn thành lụt’, tùy tiện đâm hai lần thì dâm thủy liền ào ạt phun ra!

“Chắc chắc, đồ dâm dăng! Bố sao lại có thể phung phí của trời đây...” Lôi Kính đói khát lè lưỡi dâm vào bên trong một phát—

“Y a a a a ——” Doãn Thiên Kỳ phát ra một tiếng thét kinh hãi. “Không được! Ở đó rất dơ! Anh không cần đi vào đâu!”

Đáng tiếc rằng Lôi Kính đã sớm ăn rồi biết vị, đầu lưỡi không ngừng dâm vào tràng huyết của thiếu niên, bắt chước các động tác giao hợp, một ra một vào ‘làm’ cậu!

“Aaa — không được mà! Dơ lắm dơ lắm! Huhu... không cần... em không cần...”

Thiếu niên thích sạch sẽ bị đầu lưỡi thô bạo của người đàn ông làm xáo trộn ở giang huyết gian dâm dơ bẩn, một bên kêu khóc kháng cự, một bên vô ý thức mà lắc mông, giống như đang khấn cầu hấn ta liếm sâu hơn nữa...

‘Lưỡi gian’ của Lôi Kính khiến thiếu niên kêu khóc không ngớt, làm cậu vừa khóc vừa bắn không biết bao nhiêu lần!

Biết được Doãn Thiên Kỳ bị dạy dỗ đến nỗi chỉ có thể dùng mông để làm cho thân thể dâm loạn đạt đến cao trào, Lôi Kính giống như tên biến thái, không ngừng ngửi mông thiếu niên...

“A... Hương vị thật dâm loạn... Mẹ nó, chờ bố mày khỏe, nhất định sẽ ‘làm’ cái động dâm này của em thói nát!”

Thần trí của Doãn Thiên Kỳ bị làm cho lộn xộn vì chìm ngập trong khoái cảm, nên vui vẻ gật đầu.

“Hừ ừm... Vậy anh mau khỏe lại đi... Khỏe nhanh một một chút... a... a... Đừng liếm sâu như thế... a a...”

“Mẹ nó... Dâm thủy gì mà nhiều thế này... liếm mãi không hết...”

“Huhu... gấu hừ... không được liếm... vì anh liếm nên nó mới nhiều như vậy...”

“Nói thật đi, em rất thích anh hả?”

“Hừ ừm... Thích... rất thích...” Doãn Thiên Kỳ một bên say mê liếm côn thịt của hấn, một bên gật đầu.

Lôi Kính không khỏi cười khở “Anh thấy em thích côn thịt của anh chứ không phải người anh.”

“Hừ ừm... đều thích... hai cái em thích hết ...” Doãn Thiên Kỳ xem côn thịt của Lôi Kính như kẹo mút, từ

trên xuống dưới, từ trong ra ngoài, mỗi một tắc đều liếm sạch sẽ.

“A... a... — Chịu không nổi nữa rồi! Liếm đủ rồi đấy! Cục cưng, mau đưa cái dâm miệng của em ăn đại nhục bổng đi!”

Doãn Thiên Kỳ đang sung sức liếm, nghe vậy liền lập tức ngậm đại nhục bổng vào miệng, dùng lực khê mút —

“Oa a a a —” Toàn thân Lôi Kính khê run rẩy, nam tinh lập tức phun trào, văng lên miệng Doãn Thiên Kỳ — Lôi Kính cho rằng thiếu niên kiêu ngạo kia sẽ lập tức chửi ầm lên, không ngờ tới cậu lại không ghét chút nào mà nuốt hết.

Nhìn thấy hình ảnh Doãn Thiên Kỳ nuốt tinh dịch của mình, Lôi Kính kích động, không thêm để ý thương thế của mình liền từ trên giường nhảy dựng lên, nghĩ muốn ‘làm’ cậu!

“Không được! Anh không muốn sống nữa à?!” Doãn Thiên Kỳ giựt mình tỉnh lại, vội vàng ấn anh xuống! “Ngoan ngoan nằm xuống đi! Không thì em sẽ không để ý anh nữa!”

“Được được, anh không động đây là được! Em vạn lần đừng bỏ đi nha!” Doãn Thiên Kỳ không đành lòng bỏ đi, nhìn vẻ mặt khát vọng của hắn, mị hoặc nở nụ cười...

“Lại đây, chúng ta chơi 69 tiếp...”

Trải qua một đêm cuồng hoan, hai người cũng không biết đã bắn vào miệng đối phương bao nhiêu lần, mãi cho đến khi bắn không được nữa mới ôm nhau ngủ thật say.

Đình — Tiếng bộ đàm vang lên.

“Thiếu gia, cậu Lôi có khách.” Doãn Thiên Kỳ giật mình tỉnh giấc khỏi cơn mơ, vội vàng ngồi dậy!

Chết tía! Mình điên rồi hả trời!?

Ở đây là bệnh viện đó! Nếu như bị y tá biết ‘gian tình’ của bọn cậu, ba nhất định sẽ là người biết đầu tiên! Cậu thở sâu một hơi, ngữ khí trầm ổn nói “Tôi biết rồi. Kêu bọn họ chờ một chút.”

Tiếp theo thì sốt ruột gọi người đàn ông đang ngủ say như chết dậy “Lôi Kính, mau dậy lẹ lên! Đừng có mà giả ngủ với bọn thiếu ga! Mau dậy mặc quần áo lẹ lên! Anh muốn ở trần ở trường gặp người ta hả? Có người đến thăm anh kìa!”

Lôi Kính khê rên một tiếng, nghiêng người ôm eo của cậu “Ai anh cũng không muốn gặp. Cục cưng lại đây,

chơi 69 tiếp đi.”

“9 cái đầu anh!” Doãn Thiên Kỳ mặc đở tai hồng đánh tay hấn “Anh muốn ở trường gặp người khác hả?”

“Huhu... tôi hôm qua anh làm cho em sáng đến khóc luôn, vậy mà em vẫn đối xử hung hăng với anh như vậy sao?”

Nhớ tới đêm qua phóng túng như thế nào, Doãn Thiên Kỳ xấu hổ thiếu chút nữa muốn đào hố chui vào “Đừng nói nữa! Nhanh thả em ra mặc quần áo.”

Lôi Kính buông tay ra để cho cậu xuống giường, còn chính mình lại thành thoi nằm ở trên giường thưởng thức mỹ nhân thay quần áo.

Doãn Thiên Kỳ hung tợn trợn mắt nhìn cậu. “Nhắm cái mắt gấu của anh lại cho bốn thiếu gia.”

“Haha, trên người em thì chỗ em chưa thấy anh cũng đã thấy hết rồi, em còn ngại ngần gì nữa?”

Doãn Thiên Kỳ biết hấn nói không sai chút nào, nhất thời lúng túng xoay người sang chỗ khác “Đó là buổi tối, còn bây giờ là ban ngày!”

“Cực cực ban ngày càng dễ thương hơn nữa.”

“Ai cần anh khen dễ thương chứ!” Doãn Thiên Kỳ mặc kệ ánh mắt sắc mị của hấn, cuối cùng cũng mặc quần áo xong.

Chờ cậu xoay người lại, phát hiện Lôi Kính vẫn còn trần như nhộng, thiếu chút nữa liền ngất xỉu!

“Sao anh còn chưa mặc quần áo?”

“Anh đang đợi em giúp anh mặc.”

“Năm mơ!”

“Huhu... đầu anh đau quá...”

Nhìn thấy Lôi Kính ôm đầu kêu đau đớn, Doãn Thiên Kỳ biết hấn lại làm trò, nhưng vẫn không biết tại sao lại đau lòng.

“Rồi rồi, coi như bổn thiếu gia thiếu nợ anh.” Doãn Thiên Kỳ bất đặc dĩ đến tủ quần áo lấy một bộ quần áo sạch sẽ, giúp hắn mặc từng cái.

Một con gấu dâm đang được giúp mặc quần áo, vừa sờ vừa hôn Doãn Thiên Kỳ, ăn hết đậu hủ của cậu, làm cho Doãn Thiên Kỳ vừa thoải mái vừa buồn cười “Đừng làm loạn nữa! Gấu thôi, ngoan ngoãn mặc quần áo đi.”

Aiz, kiếp trước Doãn Thiên Kỳ cậu mắc nợ kẻ thù này nhiều lắm à?

Đường đường là Doãn đại thiếu gia vậy mà lại hầu hạ một người đang ông?

Sau khi xác định hai người đã mặc quần áo xong, Doãn Thiên Kỳ đề bộ đàm xuống “Khách vào được rồi.”

Cửa vừa mở ra, một bóng đen vĩ đại nhanh như chớp tiến vào —

“Anh, em muốn băm chết anh!”

“Má ơi, em tới đây làm gì?”

Nhìn thấy thiếu niên bổ nhào vào trong lòng Lôi Kính, như một cho cún con làm nũng, Doãn Thiên Kỳ thiếu chút nữa sợ hãi đến nổi hét lên.

Trời ơi! Sao lại có hai Lôi Kính giống nhau như đúc thế này?

Nhìn thấy gương mặt thô cuồng phóng khoáng của thiếu niên, quả thực giống như từ khuôn mẫu của Lôi Kính đi ra, thân hình cao lớn cường tráng cũng không kém bao nhiêu.

Nếu Doãn Thiên Kỳ không cùng Lôi Kính ở chung sớm chiều, cũng có thể miễn cưỡng nhận ra được hình dáng hai người có chút khác, nếu không sẽ không biết được ai là ai.

“Anh bị thương rồi, sao em lại không tới chứ?” Lôi Lệ cười títt mắt nói.

“Ba đâu? Sao không thấy ông?”

“Thân thể má có phần không khỏe, cho nên ba đang ở Mĩ chăm sóc cho má.”

“Sao lại không khỏe?” Mặc dù lúc hắn năm tuổi thì ba với mà li dị, sau đó liền mang người em sinh đôi của mình đi Mĩ, nhưng Lôi Kính vẫn rất quan tâm bà.

“Hihi, mẹ mang thai rồi.”

“Cái gì?!” Lôi Kính thiếu chút nữa đã ngất xỉu. “Tuổi lớn như vậy mà còn sinh con nữa hả? Đây không phải là ngọc trai già sinh châu sao?”

“Hô hô! Nếu như lời của anh mà bị má nghe được, chắc chắn sẽ bị bà làm thịt!”

“Ba đứa trẻ là ai? Không phải là người ngoài nghề chứ?”

“Đương nhiên không phải! Anh đoán xem.”

“Sao anh biết được.” Lôi Kính gãi đầu.

“Đồ ngốc!” Doãn Thiên Kỳ liếc hắt một cái “Suy nghĩ một chút là sẽ biết đó là ba anh.”

“Wow! Cái anh xinh đẹp này thông minh quá!” Lôi Lệ sùng bái, liều mạng vỗ tay.

Anh xinh đẹp? Doãn Thiên Kỳ quả thực dở khóc dở cười.

Quả nhiên không phải là người một nhà, là không thể tiến vào cửa.

Hai anh em họ Lôi đều là một dạng thích đùa giỡn ngu ngốc!

“Ba cùng má hả?” Lôi Kính nhất thời há hốc mồm “Bọn họ không phải ly hôn sao?”

“Ly hôn được thì cũng có thể phục hôn được mà. Em có thằng bạn học ở Mỹ, ba má nó ly hôn rồi phục hôn những ba lần.”

Lôi Lệ bày ra bộ dáng ‘chuyện bình thường ở huyện’. “Má hi vọng anh với ba có thể di cư sống ở Mĩ.”

“Đi Mĩ á?”

Lôi Kính cùng Doãn Thiên Kỳ đồng thời kêu lên sợ hãi.

“Gì mà hết hồn dữ vậy? Bọn họ muốn phục hôn, đương nhiên là muốn ở cùng một chỗ thôi.”

Trong mắt Doãn Thiên Kỳ hiện lên một tia kinh hoàng “Gấu thôi, anh... anh muốn đi Mỹ hả?”

Lôi Kính nhìn Doãn Thiên Kỳ, liếc mắt một cái “Nếu anh nói anh muốn đi thì sao?”

Ngực Doãn Thiên Kỳ lóe lên một tia đau xót, cắn răng nói “Đi đi đi đi! Anh đi thì tôi càng mừng, độc chiếm luôn cái phòng ngủ.”

Nhìn hốc mắt thiếu niên ngạo kiều đã hồng hồng, Lôi Kính biết cậu không nỡ, mặt mày hớn hở mừng rỡ, một tay kéo cậu vào trong lòng. “Hihi, muốn đuổi anh đi hả? Không dễ như vậy đâu, nếu anh đi thì buổi tối ai yêu thương cái mông nhỏ của em đây?”

Doãn Thiên Kỳ mặt đỏ như lửa, mắt to. “Lôi Kính chết tiệt! Đừng có trước mặt em trai anh mà nói hươu nói vượn.”

“Hô hô... Em trai với chúng mình có liên quan gì đâu, Lôi Lệ, lại đây, gặp chị dâu em nè.”

“Hi hi, chị dâu nhìn thật xinh đẹp!”

“Mắt anh mày không sai chứ?” Lôi Kính còn đang đắc ý thì bị Doãn Thiên Kỳ huých một cái.

“Ai ôi! Đau chết!”

“Hô hô, xem ra đúng là khắc tinh của anh trai. Bội phục bội phục!” Lôi Lệ học theo công phu siêu sao trong phim, ôm nắm tay lắc lắc với Doãn Thiên Kỳ.

Lôi Kính với Lôi Lệ không hổ là anh em song sinh, người hát người khen hay, thiếu chút nữa làm Doãn Thiên Kỳ giận muốn chết!

8. Chương 8

Từ sau khi kể dở hơi Lôi Lệ kia đến đây, phòng bệnh Lôi Kính càng náo nhiệt. Chẳng những có bạn thân thường tới chơi, mà còn có các bạn trong trường cùng thầy giáo tới thăm nữa.

Riêng đối với cha của Doãn Thiên Kỳ thì Lôi Kính có đánh chết cũng không cho ông tới. May mà nghe tin ông đã xuất ngoại rồi nên hẳn cũng chẳng cần sợ bị quấy rối tình dục.

Cứ như vậy ở bệnh viện suốt hai tuần liền, người từ trước tới giờ luôn hiếu động như Lôi Kính rốt cục cũng phát điên!

“AAAAAAAAAAAA! Buồn chết mất! Khi nào mới được xuất viện hả?”

“Gấp cái gì? Bác sĩ không cho đi, anh muốn đi cũng đừng hòng.”

Kỳ thật bác sĩ đã cho Lôi Kính xuất viện từ lâu rồi, nhưng Doãn Thiên Kỳ vẫn thấy không yên tâm, ép các bác sĩ phải quan sát thêm vài ngày.

Doãn Thiên Kỳ biết đây là do nỗi lo sợ đang ám mình.

Nhớ tới cơn ác mộng trước đây mẹ mình phải nhập viện, rồi từ đó không tỉnh lại nữa, Doãn Thiên Kỳ không bao giờ muốn nếm thử nó một lần nữa.

Nỗi đau khổ khi bị mất mát đó, chỉ một lần thôi là đủ để cho con người ta sống không bằng chết.

“Vậy em nói chuyện phiếm với anh nhé!”

“Không được, em có việc phải đi ra ngoài.”

“Em đi đâu? Anh đi với.”

“Hỏi nhiều thế làm gì? Ngoan ngoan nằm ngủ cho bốn thiếu gia.”

“Anh ngủ, nhưng ‘nó’ không chịu ngủ.” Lôi Kính tà ác chỉ đũng quần của mình.

Nhìn thấy đũng quần của con Gấu ‘dâm’ kia dựng đứng như túp lều, Doãn Thiên Kỳ cười lạnh một tiếng, không lưu tình chút nào đánh một cái vào ‘hùng tiên’ kia!

“Á —” Lôi Kính đau đến nỗi phát ra tiếng kêu “Em muốn hại anh bị bắt lực hả?”

“Hừ, nếu anh bị bắt lực, thì bốn thiếu gia tạo phúc cho nhân loại rồi.”

“Hừ, không chơi với em nữa!” Lôi Kính như một đứa nhóc đang ra vẻ giận dữ, trùm chăn kín cả đầu.

Doãn Thiên Kỳ cười cười bước tới cửa: “Ngủ ngoan nha.”

Đợi Doãn Thiên Kỳ vừa đi, Lôi Kính lập tức nhảy xuống giường: “Ngu mới nghe lời em.”

Nhẹ chân nhẹ tay mở cửa ra, lén lút quan sát động tĩnh của y tá xung quanh, thừa dịp cô ta không chú ý, Lôi Kính vội chạy ra ngoài.

Thừa dịp ‘bà cô cộp’ Doãn Thiên Kỳ kia không có ở đây, gọi điện thoại cho Lôi Lệ rồi tự đi hóng gió.

Lôi Kính đi ngang qua khu vườn của bệnh viện, đang định đi tới cửa chính thì nhìn thấy một bóng dáng vô cùng quen mắt —

Một người phụ nữ tóc dài, âu phục đoan trang cùng giày cao gót gót nhỏ, hướng công viên đi tới!

Là em ấy!!!

Lôi Kính thấy Doãn Thiên Kỳ giả thành nữ, thiết chút nữa đã la làng lên!

Em ấy... sao lại giả nữ, lại còn trang điểm đẹp vậy làm gì?

Em ấy giấu mình, tới cùng là đi gặp ai?

Lòng đổ kị hừng hực thiêu đốt trong lòng, Lôi Kính cắn răng, lén đi theo sau Doãn Thiên Kỳ.

Chỉ thấy Doãn Thiên Kỳ vội vàng đi tới bên hồ ở công viên.

Đáng giận, gặp bồ nhí cũng đâu có cần gấp đến vậy? Không sợ giày cao gót làm vấp té à?

Lôi Kính anh cũng muốn xem thằng đó mặt mũi ra sao? Dám giành giật người của bố!

Lôi Kính nấp ở bụi cây bên bờ hồ, chửi bậy trong lòng!

“Tiểu Vân, con đến rồi à?”

Một ông già tóc đầy bạc ngồi trên ghế đá, vui vẻ cầm tay cậu.

Chỉ thấy Doãn Thiên Kỳ cười vô cùng dịu dàng, tùy ý để ông cầm tay mình, vừa sờ vừa vân vê.

“Xin lỗi nha cha, cha đợi lâu chưa?”

Cha? Trời ơi, chẳng lẽ Doãn Thiên Kỳ học theo mấy đứa học sinh hư đồn đi khách với mấy ông bố già?

Hừ... Doãn Thiên Kỳ, coi như em muốn kiếm tiền để thắng cược đi, nhưng đâu cần hạ mình đến thế?

Không được! Lôi Kính anh sao có thể để cậu ấy chìm đắm trong truy lạc!

“Mau buông em ấy ra!”

Doãn Thiên Kỳ nhìn thấy một bóng đen đột nhiên từ bụi cây nhảy ra, thiếu chút nữa bị hù chết!

“Lôi Kính? Sao anh ở đây?”

“Nếu anh không tới, em không phải đã đi khách với ông già này sao?” Lôi Kính một tay ngăn tay hai người, hung tợn trừng mắt nhìn ông già dê kia.

“Đi khách?” Ông lão tóc bạc nghiêng đầu, nhẹ giọng hỏi “Đi khách là ý gì?”

Doãn Thiên Kỳ quả thực bị Lôi Kính làm cho tức chết, vội vàng trấn an ông lão “Cha à, đừng có nghe con gấu thối kia nói bậy.”

“Haha, thì ra cậu ấy gọi là Gấu. Bạn con hả?”

Lôi Kính choàng vai Doãn Thiên Kỳ “Sai rồi, tui là bạn trai em ấy.”

Doãn Thiên Kỳ nghe vậy tim liền đập mạnh, mặt đỏ au liếc hẩn một cái.

“Bạn trai của Tiểu Vân?” Ông lão vui đến nổi cả khuôn mặt đều đỏ “Haha, được được, cuối cùng Tiểu Vân nhà ta cũng đã có bạn trai.”

“Sao ông gọi em ấy là Tiểu Vân hoài vậy, em ấy là — óái!”

Lôi Kính còn chưa nói xong đã bị Doãn Thiên Kỳ hung hăng đạp chân một phát!

“Im đi!” Doãn Thiên Kỳ liếc mắt cảnh cáo hẩn, rồi cười tít mắt đỡ ông lão đứng lên “Cha ơi, chúng ta đi tản bộ đi.”

“Ừ ừ, bạn trai của Tiểu Vân cũng cùng đi đi.” Ông lão vui vẻ đi về phía trước “Gấu này, cháu chừng nào mới cưới Tiểu Vân nhà chúng ta đây?”

“Cha!” Doãn Thiên Kỳ, “Ai nói con muốn gả cho anh ấy chứ!?”

Lôi Kính thấy khuôn mặt tú lệ đỏ bừng của Doãn Thiên Kỳ, không thể nói là không đáng yêu, khiến hẩn

chảy hết cả nước miếng “Cưới liền! Cưới liền!”

“Anh mơ đi!” Doãn Thiên Kỳ âm thầm giẫm lên chân hắn!

“Oái! Bà chần, anh phải lấy em về để thuận phục em mới được!”

“Không biết ai thuận phục ai à!”

Ông lão nhìn hai người đấu võ mồm vô cùng thân mật, dưới chân đột nhiên run run vài cái!

“Cẩn thận!” Doãn Thiên Kỳ nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy ông, lo lắng hỏi “Cha có sao không?”

Ông lão thở phò phò “Không sao... cha đi nghỉ xú là được.”

“Vậy con đưa cha về phòng nha?”

“Không cần, để y tá đưa cha về là được rồi. Con với Gấu đi tản bộ đi, nói chuyện yêu đương ấy.” Ông lão cười hề hề vỗ vỗ tay cậu.

Nhìn bóng dáng ông lão ngồi trên xe lăn được y tá đẩy đi, mũi Doãn Thiên Kỳ cay cay, thiếu chút nữa là đã khóc.

“Anh không mang theo giấy, cho em mượn tay áo nè.” Lôi Kính đưa tay trước mặt cậu.

Doãn Thiên Kỳ lập tức nín khóc mỉm cười “Dùng cái tay áo thúì của anh lau nước mũi, bồn thiếu gia sợ cái mũi này bị thúì luôn ấy!”

Lôi Kính nhìn cậu vừa khóc vừa cười, cảm thấy đáng yêu vô cùng, nhịn không được liền kéo cậu vào bóng cây, mò mẫn cọ cọ.

“Anh điên rồi hả? Bị người khác thấy đó!” Doãn Thiên Kỳ đánh vào bộ ngực rắn chắc của thiếu niên.

“Anh mặc kệ! Em nói mau! Ông già kia là ai? Sao lại giả nữ? Vì sao ông lại kêu em là Tiểu Vân?”

Lôi Kính nói ra hàng loạt câu hỏi, càng lớn mật vuốt ve, khiến cho Doãn Thiên Kỳ không thể nhịn được liền thở gấp liên tục “Hư ưm... Đừng sờ nữa... Anh cứ vậy sao em nói được?”

“Được, anh tha cho em một cái mạng, nói mau.”

Doãn Thiên Kỳ sửa lại cổ áo đã bị nhăn, bắt đắc dĩ thở dài.

“Ông ấy là ông ngoại em, Tiểu Vân là tên của mẹ em. Mấy năm trước ông ngoại bị bệnh lú lẫn, trí nhớ lui về mười mấy năm trước, ông đã không còn nhớ rằng mẹ em đã mất, muốn ầm ỹ đi tìm Tiểu Vân, nếu không thì sẽ không ăn không uống. Vì phải trấn an ông, em đành phải mặc quần áo của mẹ, chơi với ông để ông vui...”

Lôi Kính nhìn thấy ánh mắt sầu não của thiếu niên, đột nhiên tự cảm thấy thẹn với chính mình.

Cho tới nay, hắn luôn có thành kiến với Doãn Thiên Kỳ.

Cho rằng cậu là một thằng công tử bột không hề biết đến khó khăn của thế gian.

Không ngờ cậu cũng giống mình, chỉ là một người chịu đựng đau khổ bởi sự rời đi của người thân, có khi cũng sẽ cảm thấy cô đơn như thanh thiếu niên bình thường...

“Tiểu Kỳ.”

Đây là lần đầu tiên Doãn Thiên Kỳ nghe Lôi Kính gọi cậu như vậy, không khỏi ngáy ngẩn cả người.

“Làm người của Lôi Kính anh đi! Anh tuyệt đối sẽ không làm cho em cảm thấy cô đơn. Em không vui thì có thể cắn anh để trút giận, anh da dày thịt cứng, em cứ việc cắn cho đến khi nào thoải mái mới thôi. Lúc nhàm chán cũng có thể xem anh như bao cát, dù sao thân thể anh khỏe mạnh như vậy, có đánh cũng không có chết. Lúc cô đơn thì có thể ôm anh, anh sẽ dùng thân nhiệt để sưởi ấm cho trái tim đơn độc của em!”

Doãn Thiên Kỳ không ngờ rằng cái miệng thô tục của Gấu thối lại có thể nói ra được lời yêu đương êm tai như vậy, nước mắt không kiềm được mà tràn mi...

“Làm sao bây giờ, bốn thiếu gia hiện đang cảm thấy rất cô đơn...”

“Không thành vấn đề! Ôm anh đi!”

Lôi Kính cúi cười hôn Doãn Thiên Kỳ.

Chuyện dâm loạn nào cũng đã làm rồi, nhưng đây là nụ hôn chân chính đầu tiên của hai người.

Lỗ chân lông toàn thân cứ như bị điện xẹt qua...

Đẹp như thế, thuần khiết như thế.

...

“Gấu thôi! Tay anh để ở đâu vậy?”

“Anh nghĩ mong em cũng cô đơn...”

“Ai bị cô đơn ở chỗ đó chứ? Thả tay ra cho em! ... A a... đồ vô lại... hư ưm...”

Lúc Lôi Kính trở lại trường, được hoan nghênh bằng nghi thức của anh hùng.

“Lôi Kính! Lôi Kính!” “Anh hùng! Anh hùng!” Từ cổng trường cho đến phòng hóng, vài học sinh đứng chờ ở đây để hoan nghênh, chen lấn cả con đường đến nước cũng không tràn qua được.

Đáng quý nhất, trong nhóm học sinh này không chỉ có học sinh Thượng Nhạc, mà còn có hơn phân nửa là học sinh Hữu Thượng.

Vài nữ sinh trường Hữu Thượng hưng phấn đeo vòng hoa vào cổ cho Lôi Kính, “Cảm ơn bạn Lôi Kính đã chiến đấu quên mình cứu anh Thiên Kỳ, bạn là anh hùng của chúng tôi!”

“Đại ca Lôi là anh hùng cứu mỹ nhân! Là anh hùng của trường trung học Thượng Nhạc Hữu Thượng!”

“Haha... đúng đúng, Thượng Nhạc Hữu Thượng bây giờ là người cùng một nhà!”

Lôi Kính kinh ngạc mở to hai mắt, hẳn tuyệt đối không thể tin được một hành động nho nhỏ của hắn vậy mà vô tình hóa giải khúc mắc mấy năm nay của hai trường.

Doãn Thiên Kỳ nhìn con gấu đang dần mặt ra, cảm thấy rất buồn cười, âm thầm nhéo hắn một cái. “Sao? Mùi vị được làm anh hùng như thế nào?”

“Làm anh hùng như thế này có hơi quái một chút!” Lôi Kính vò đầu. “Ý, Lôi ệ đâu? Chạy đâu mất tiêu rồi?”

“Nó nói muốn đi tìm phó hiệu trưởng. Bọn họ biết nhau à?”

“Đúng vậy, nhiều năm trước tụi anh là hàng xóm, hồi đó phó hiệu trưởng còn giúp anh với Lôi Lệ quần tã đó.”

“Phụt, hài thật!”

Doãn Thiên Kỳ tưởng tưởng phó hiệu trưởng quê mùa kia giúp một đứa bé quần tã, liền cảm thấy mắc cỡ cỡ nào.

Lôi Kính như tên trộm ghé vào lỗ tai cậu nói nhỏ. “Hùng tiên của chồng em từ nhỏ đã bị phó hiệu trưởng sờ qua, em không ăn dấm à?”

Doãn Thiên Kỳ cười ngọt “Có gì phải ăn dấm chứ? Nếu sớm biết anh là một tên dâm tặc thì đã kêu phó hiệu trưởng một dao thiên anh rồi.”

“Oa, ác vậy? Nếu không có bảo bối kia, tiểu súc hoa đói khát của vợ chính là đứa đầu tiên giường cờ kháng nghị đó!”

“Gấu thối! Anh đừng có nói bậy!”

Hình ảnh hai người ngọt ngào đấu võ mồm đều lọt vào trong mắt Mạnh Niệm Kỳ với Phí Tử Ngang.

“Xem ra tình cảm hai đứa phát triển nhanh gớm.” Phí Tử Ngang mỉm cười.

Mạnh Niệm Kỳ cũng vui vẻ nhìn bọn họ “Thằng Lôi Kính có thể xem như là trong cái rủi có cái may! Từ trước em đã cảm thấy tụi nó vô cùng xứng đôi rồi, anh có thấy vậy không?”

“Có xứng đôi như thế nào cũng không sánh bằng trời sinh xứng đôi vừa lứa như chúng ta, Tiểu Kỳ của anh...”

“Anh Ngang...”

Điện quang của Tường vi vương tử so với điện cao thể còn lợi hại hơn, hội trưởng Mạnh bị điện quang bắn trúng toàn thân run rẩy, ở trước công chúng cương ngay tại chỗ...

Lôi Lệ vừa nhìn bản đồ đi tìm phòng hiệu trưởng, vừa tò mò đi dạo khắp trường trung học quý tộc này. Oa, quả là trường dành cho người có tiền, quá xa xỉ luôn.

Cơ mà trường lớn quá cũng không tốt lắm, cậu đã đi cả buổi vẫn không tìm thấy phòng hiệu trưởng. Ngay lúc Lôi Lệ đang vô cùng phiền não thì đột nhiên gặp đại ca của anh mình!! Mạnh Niệm Kỳ đang thò đầu ra từ cửa sổ.

Chắc, hỏi đại ca Mạnh vậy. “Đại ca Mạnh! Em là Lôi Lệ nè!” Lôi Lệ từ hoa viên, hướng anh vui vẻ vẫy tay.

Mạnh Niệm Kỳ mở to mắt! “Lôi Lệ? Sao em lại đến trường này?”

“Em đi gặp hiệu trưởng Lâm. Đại ca Mạnh, anh dẫn em đi tìm thầy đi, trường mới tụi anh lớn quá, em lạc đường rồi.”

“Anh... Anh đang bận...”

Lôi Lệ nhìn anh đang đỏ bừng cả khuôn mặt, lo lắng hỏi “Anh Mạnh không khỏe hả? Để em nói với anh trai.”

“Không cần!” Mạnh Niệm Kỳ hô lớn một tiếng. “Anh... anh không sao...”

Phí Tử Ngang đột nhiên từ phía anh nhô đầu ra “Em trai ngoan, anh Mạnh của em bận bịu nhiều việc, phòng hiệu trưởng thì đi thẳng quẹo trái là đến, tự em tìm đi.”

“Thì ra anh Phí cũng ở đây.”

“Anh với anh Mạnh của em đang thảo luận công việc, không thể giúp em. Hội trưởng Mạnh, đi theo tôi.”

Hai người biến mất trước cửa sổ, không lâu sau Lôi Lệ liền nghe thấy một trận rên rỉ kỳ quái...

“Aa... Anh Ngang... Anh không cần như vậy... Aa... nhẹ thôi... Đừng sâu như vậy...”

Lôi Lệ nghe xong liền nhớ tới đêm đầu bi thảm của mình mấy tháng trước liền hiểu được.

AAA! Đại ca Mạnh! Anh là đại ca của anh trai em, sao lại giống em xui xẻo bị người ta đè chứ?

Đáng giận, anh Phí, thì ra anh cũng là cái thứ mặt người dạ thú! Làm em ở trước mặt anh trai khen anh đủ điều! Tức chết mà!

Lôi Lệ thở phì phì chạy mất. Nguyên bản muốn tìm đại ca Lâm Kỳ Phong để kể khổ chuyện thiếu niên bị tình, sau khi tìm được phòng hiệu trưởng rồi thì trái tim của thiếu niên cũng tan nát dưới đất...

“Xin chào, em là Lôi Lệ, em có cuộc hẹn với hiệu trưởng Lâm Kỳ Phong đó chị.”

Nữ thư ký diện mà thanh tú nhìn thiếu niên, phát ra một tiếng kinh hãi “Woa, cậu giống y chang Lôi Kính.”

“Đương nhiên rồi, tụi em là song sinh mà.” Lôi Lệ vô cùng sùng bái anh trai mình, đặc ý nói “Xin hỏi hiệu trưởng Lâm có ở trong phòng không?”

“Có, hiệu trưởng với phó hiệu trưởng đang tiếp một vị khách quý, phiền cậu chờ một chút.”

“Được.”

Thư kỳ mỉm cười, “Tôi đi pha một ly cà phê, cậu có muốn uống một ly không?”

“Không cần, cảm ơn.”

“Vậy tôi đi lấy ít bánh cho cậu nhé.”

Thư ký nhiệt tình đứng dậy để mở cửa ngăn tủ, không cẩn thận bị ghế dựa làm rách tất chân. “Úi!”

“Sao vậy?”

“Tôi phải đi toilet, nhưng sợ khách quý đợi lâu, có thể phiền cậu giúp tôi đưa cà phê vào được không?”

“Được thôi.”

Ở Mỹ, Lôi Lệ từng làm thêm cho một nhà hàng, bưng chén đĩa này nọ là chuyện nhỏ.

“Vậy phiền cậu rồi.”

“Đưa cho em đi.” Lôi Lệ lưu loát bưng tách cà phê lên, mở cửa tiến vào. “Báo cáo hiệu trưởng, em đem cà phê đến đây.”

Lâm Kỳ Phong nhìn thấy cậu trai đã lâu không gặp, vui vẻ tiến lên đón nhận. “Lôi Lệ, sao lại là em đem cà phê vào?”

“Đại ca Lâm không thích em phục vụ sao?”

“Hô hô, sao lại không thích chứ? Nhóc con, đáng người em với anh trai cũng cao lớn thật. Anh nhớ hồi đó em nhỏ con hơn Lôi Kính một chút mà.”

Lôi Lệ nghịch ngợm cười “Ở Mỹ đâu có ai giành đồ ăn với em đâu, tự nhiên sẽ bự lên thôi.”

“Hô hô ~ nói cũng đúng. Lôi Kính đúng là Vua Dạ Dày.”

“À, vị khách quý kia đâu? Thư ký bảo em đem cà phê đưa cho người đó.”

“Ông ta với hiệu trưởng Lục ở bên trong xem một chút tư liệu, ra ngay ấy mà!”

Lâm Kỳ Phong vừa mới dứt lời, Lục Thanh Vũ cùng với một người đàn ông ăn mặc tây trang thẳng thớm, lịch sự tuấn mỹ đi vào phòng khách.

Má ooooooooooooooooooooo!

Là cái thằng cha mặt người dạ thú!

Lôi Lệ nhìn thấy vị khách quý kia liền sợ đến hồn phi phách tán, xoay người co cẳng chạy —

“Đứng lại!”

Doãn Lưu Phong trầm giọng nói, Lôi Lệ lập tức như chó con, theo bản năng liền ngừng cước bộ. Trên mặt mang theo một nụ cười ôn nhu, Doãn Lưu Phong đi đến trước mặt Lôi Lệ.

Nhìn thấy người đàn ông bộ dáng khẩu phật tâm xà kia, trong phút chốc Lôi Lệ nhớ tới cái lần bị ông ta chà đạp dẫn đến thảm trạng là mộng nở hoa, trái tim nhất thời run lên!

“Ông... ông muốn làm gì? Tui cảnh cáo ông, không được làm vậy!”

Doãn Lưu Phong vẻ mặt vô tội. “Làm vậy? Tôi chỉ muốn uống cà phê thôi, cà phê trên tay cậu có phải là của tôi không?”

Lôi Lệ nhất thời xấu hổ khiến mặt đều đỏ ửng. “Lấy... lấy đi...”

Đồ khốn! Ông già dê này không nhớ mình?

Cướp đi đời trai trong trắng của bố, rồi quên bố luôn hả? Ông vẫn còn là con người sao?

Căn bản chính là cầm thú, mặt người dạ thú! Cầm thú!

“Cảm ơn cậu, cậu học sinh này nhìn quen quá...” Doãn Lưu Phong bày ra bộ dáng trầm tư.

Thiếu niên vốn trong lòng đang đầy căm phẫn, nghe được những lời này không khỏi vui lên trong lòng! Chắc, cuối cùng ông cũng đã nhớ ra tôi rồi?

Lâm Kỳ Phong hoàn toàn không biết nội tình, đứng một bên cười cười nói. “Cũng khó trách ngài thấy quen mắt như vậy, cậu ấy gọi là Lôi Lệ, em trai song sinh của Lôi Kính.”

“A, đúng đúng, hai anh em lớn lên giống nhau quá.” Về mặt Doãn Lưu Phong hiện lên biểu tình bình tĩnh đại ngộ.

Sắc mặt Lôi Lệ suy sụp.

AAAAAAAAAAAA! Ông không nhớ bố là ai!

Huhu... đồ khốn đáng ghét! Mình nhất định phải đi méc anh trai, để anh trai báo thù giùm mình...

Thiếu niên tội nghiệp không biết rằng anh trai nó đã thượng con trai người ta, kết quả cha người ta không biết vì sao lại thượng lại thằng em, đúng là lưới trời lồng lộng nhưng lại thưa, khó lọt lắm! Hay là, oan oan tương báo từ thuở nào?

9. Chương 9

Lôi Kính và Doãn Thiên Kỳ đang đắm chìm giữa bể tình liên tục cao trào này, không nhận ra được phiên nào của cậu trai Lôi Lệ. Vẫn là Cổ Vân Phong nhắc nhở cho, khiến Lôi Kính với Doãn Thiên Kỳ mới để ý được em trai hơi gầy một chút.

“Sao lại thế này, có phải lạ người lạ chỗ không?” Lôi Kính lo lắng hỏi.

Cổ Vân Phong thấy ái tình trên đầu Lôi Lệ phát quang lấp lánh, không khỏi thần bí nói “Không phải, là bệnh tương tư đó.”

“Bệnh tương tư?” Lôi Kính ngần ngừ “Thì ra Lôi Lệ thích con gái, nó có tâm sự như thế sao không chia sẻ cho thằng anh này?”

Thấy trên mặt Lôi Kính có phần mất mát, Doãn Thiên Kỳ vội vàng an ủi nói, “Có lẽ Lôi Lệ cũng không biết đến tâm sự của chính mình, anh thử hỏi xem sao nó nói với anh được.”

“Không, nó muốn nói với anh, nhưng mà mỗi lần nói được một nửa rồi không nói tiếp. Anh giờ một lòng một dạ chỉ có tiểu yêu tinh là em, nên cũng không có hỏi nó.”

Doãn Thiên Kỳ nghe xong vừa thấy ngọt vừa thấy tức, nhin không được thưởng hân một cái cốc đầu. “Được rồi, Gấu chết! Ý của anh là mọi chuyện đều do bốn thiếu gia hại?”

“Anh nào dám, vợ yêu, đừng nóng giận, lại đây, uống miếng nước cho hạ hỏa...” Lôi Kính tay chân vụng về lấy ly nước, làm sao ly nước ướt hết, nhỏ nước tí tách.

“Hừ, em không dám đụng.”

Biết tâm can bảo bối thích sạch sẽ, Lôi Kính vội vàng triển khai hành động “bổ sung” — gấu ta là lưỡi liềm mép ly sạch sẽ.

Tổng Tiệp ở một bên thiếu chút nữa đã ói ra.

Kinh quá, Lôi Kính không biết Doãn Thiên Kỳ thích sạch sẽ sao? Này không phải muốn bị đánh à?!

Không ngờ Doãn Thiên Kỳ thấy hành động của Lôi Kính, mặt đỏ lên, nhận lấy ly nước, coi như không có việc gì uống vào. Tổng Tiệp thấy thể thiếu chút nữa đã hôn mê.

“Chắc chắc, lợi hại, sức mạnh của tình yêu quá sức lợi hại.”

Cổ Vân Phong nhìn thấy ái tinh trên đầu còn có một đám mây nhỏ phát sáng lấp lánh, không khỏi bật cười, xem ra đám mây nhỏ này uy lực thật kinh người!

Từ khi hiềm khích của Thượng Nhạc Hữu Thượng được xóa bỏ, hòa thuận sống chung, mọi người đều thả lỏng tâm trí, người nào cũng bước ra khỏi cái ‘tủ’ của mình và thẳng thắn nói ra những tình cảm ngấm trong lòng...

Từ khi vườn hoa cúc của trường Thượng Nhạc Hữu Thượng lần lượt hé nở ra, liền xuất hiện quá nhiều couple không thể nào tưởng tượng được.

Sau cùng, Cổ Vân Phong giật mình khi thấy nam tử hán đại trượng phu – đầu đội trời chân đạp đất Lôi Kính khi yêu lập tức biến thành ‘thê nô’, hầu hạ Doãn Thiên Kỳ như nữ vương vậy.

Bất quá Doãn Thiên Kỳ cũng chẳng khá hơn được bao nhiêu, nghe Tổng Tiệp kể, thẳng nhóc ngạo kiều kia còn lên lên vì tính nghiên cứu kỹ thuật tình ái, giống như muốn làm tất cả biện pháp để quấn chặt trái tim của người yêu, không cho hắn đi ăn vụng bên ngoài, thật sự quá hài hước mà!

Nhìn thấy Cổ Vân Phong cười tít mắt với tâm can bảo bối của mình, hắn lập tức kéo Doãn Thiên Kỳ vào lòng mình. “A Phong chết tiệt! Chưa nghe qua câu ‘đừng để anh em cướp vợ mình’ sao? Liệu hôn, đừng để tao trở mặt!”

Cổ Vân Phong tức giận nói “Trở mặt? Mặt tao còn trơn trắng nè! Kệ mày!”

Doãn Thiên Kỳ thật sự không còn cách nào để đối phó với con gấu thích ăn dấm chua này. “Được rồi, đừng cãi nhau nữa. Ba em nói, để mừng sinh em, ba muốn mời mọi người đến đảo tư nhân của gia đình em để nghỉ ngơi, không biết chủ nhật này có thể hân hạnh đón tiếp mọi người được không?”

Tổng Tiếp với Cổ Vân Phong đương nhiên vui vẻ đồng ý, Lôi Lệ kể bên như đã đi lạc vào cõi thần tiên, những chuyện xảy ra xung quanh hoàn toàn không quan tâm.

“Lôi Lệ, đi với tụi anh không? Lôi Lệ! Lôi Lệ!”

“Hả? Cái gì?”

Doãn Thiên Kỳ kêu vài tiếng, cuối cùng Lôi Lệ cũng giật mình tỉnh dậy!

Xem ra thằng nhóc này bệnh không nhẹ! Lôi Kính nhíu mày.

Lôi Kính gật đầu, “Sinh nhật của chị dâu em, em tuyệt đối không thể thiếu được. Huống hồ bác Doãn cũng muốn người nhà chúng ta bồi dưỡng tình cảm.”

Từ khi Doãn Lưu Phong trình trọng nói xin lỗi với Lôi Kính, cũng thoải mái đồng ý cho con mình kết giao với hắn, Lôi Kính liền thay đổi thay đổi cách nhìn về ông.

Bây giờ cảm tình của hai người rất tốt.

Ai ngờ Lôi ệ vừa nghe đến tên của người đàn ông kia, lông tóc đều muốn dựng đứng. “Em không đi! Có chết cũng không đi!”

Sinh nhật của tâm can bảo bối mà lại đi nói chết này chết nọ, xui xẻo!

“Cái thằng này mày nói cái gì đấy hả?” Lôi Kính nổi giận lôi đình cốc đầu hắn một cái thiệt mạnh!

Lôi Lệ ủy khuất xoa xoa đầu, đột nhiên lớn tiếng khóc “Huhuhu... Anh khi dễ em, ông ta cũng khi dễ em, ai cũng khi dễ em! Huhuhuhu...”

Mọi người thấy một thằng con trai cao 1m9 cứ như em bé, khóc đến kinh thiên động địa, không khỏi há hốc miệng.

“Đều là tại anh! Mau đi an ủi nó đi!” Doãn Thiên Kỳ hung hăng đẩy hắn một cái.

Lần đầu tiên Lôi Kính thấy em trai mình khóc đến thương tâm như vậy, áy náy đi qua vỗ vỗ bờ vai nó

“Rồi rồi, đừng khóc, là anh không tốt. Em không muốn đi thì đừng đi.”

Nước mắt Lôi Lệ ngừng chảy “Em... em không phải là không muốn đi...”

Cái não đơn giản của Lôi Kính lập tức ngốc một chút.

Vừa nãy mới nói đánh chết cũng không đi mà?

Nhìn cái mũi hồng hồng vì khóc của em trai, Lôi Kính đột nhiên có cảm giác “Nhà mình có trai mới lớn à”...

Đảo nhỏ xinh đẹp nằm giữa Thái Bình Dương.

Bầu trời xanh thẳm, ngàn dặm không mây.

Làn gió se lạnh từ từ thổi tới, làm cho người ta có cảm giác sáng khoái nói không thành lời.

F4 đi bằng máy bay tư nhân tới, chẳng những có mặt đầy đủ thành viên, còn mang theo một nửa kia của mình, đương nhiên, còn có cả Lôi Lệ vô dụng nữa.

Giờ phút này, trên bãi cát trắng tinh được đặt một chiếc bàn dài, phía trên đặt những món ngon đầy màu sắc, khiến người nhìn thèm nhỏ dãi!

Doãn Thiên Kỳ kêu mọi người ngồi xuống, chốc lát sau, chủ nhân của hòn đảo xuất hiện.

“Chào mọi người.” Doãn Lưu Phong mặc một chiếc áo sơ mi trắng đơn giản và quần biển có in hoa văn và màu sắc ở trên, khí chất tiêu sái làm cho ánh mắt người ta cũng sáng lên.

“Wow, bác Doãn hôm nay đẹp trai quá!”

Chuyện gì cũng vượt qua được, nhưng lời nịnh nọt thì không.

Lôi Kính cẩn thận tuân theo lời dạy, sống chết vô mộng ngựa cha vợ tương lai.

“Lôi Lệ, em xem có đúng không?”

Lôi Lệ cúi đầu, nhìn cũng không dám nhìn người đàn ông kia, chỉ là gật đầu qua loa “Ừm.”

“Lôi Kính, em trai con không vui hả? Sao nãy giờ không thấy nói gì hết?” Doãn Lưu Phong quan tâm hỏi.

“Không có không có, nó vui quá đó chứ!” Lôi Kính âm thầm nhéo nó một cái “Nhanh, ngồi bên cạnh bác Doãn đi, rót rượu cho bác luôn.”

Mẹ kiếp! Anh trai vì vợ yêu của mình, đến em trai cũng đẩy đi hầu rượu cho đàn ông, anh còn có lương tâm không vậy?

Đúng là bán đệ cầu vinh, thấy sắc quên đệ!

Lôi Lệ ủy khuất trừng mắt với anh trai.

“Nhìn cái gì? Còn không mau đi?”

“Bác thấy không cần miễn cưỡng đâu.” Doãn Lưu Phong mỉm cười.

“Không sao, làm sao có thể miễn cưỡng được chứ?” Lôi Kính dùng lực đẩy em trai đi.

Tội nghiệp Lôi Lệ bị anh trai sinh đôi đẩy vào miệng hổ, chỉ có thể run run ngồi bên cạnh Doãn Lưu Phong.

“Đến nào, chúng ta nâng ly chúc mừng sinh nhật hôm nay.”

Phí Tử Ngang thân là đứng đầu F4, đương nhiên bị kéo ra chúc đầu tiên “Chúc Tiểu Kỳ đáng yêu của chúng ta, mãi mãi hạnh phúc giống như hôm nay, được tình thân, tình yêu và tình bạn xoay quanh.”

“Lão Đại nói hay quá!” Mọi người vỗ tay bôm bốp.

Lôi Kính thấy tâm can bảo bối của mình cười đến vô cùng sáng lạn, trong lòng ngập tràn tình yêu vô tận đối với cậu, cũng nâng ly lớn tiếng nói “Tình thân vạn tuế! Tình yêu vạn tuế! Tình bạn vạn tuế! Nữ vương Tiểu Kỳ vạn tuế! Vạn tuế! Vạn vạn tuế!”

Mọi người cười đến ngã trái ngã phải, còn Doãn Thiên Kỳ càng dở khóc dở cười.

Doãn Lưu Phong cũng cười toe toét, “Doãn gia chờ không được tới lúc cùng Lôi gia kết làm thông gia...”

Lôi Lệ nhìn hấn đột nhiên liếc cậu một cách ý vị thâm sâu kia, trong lòng tim đập bình bịch, vội vàng cúi đầu uống nước trái cây.

“Á, nước trái cây chảy hết xuống quần cháu rồi kìa...” Doãn Lưu Phong cầm lấy khăn ăn hướng ống quần thiếu niên chà xát, lau lau, càng lau càng lên cao...

Bởi vì hôm nay ngồi ở trên bãi cát nên bàn tay to của người đàn ông dễ dàng lấy ra dương cụ đã cương cứng. “Ông... ông... vì sao...” Lôi Lệ khản trương, nói lắp bắp.

“Đồ ngốc, em thật sự tưởng anh quên chuyện đêm đó rồi sao?”

“Cái gì? Ông vẫn nhớ?”

“Ai có thể quên được cái mộng đêm đang giết chết đàn ông chứ? Yên tâm, buổi tối anh sẽ cùng em ôn lại chuyện cũ...”

Huhu... không cần đâu!!!

Anh hai cứu em!

Lôi Lệ dùng ánh mắt phát tín hiệu cầu cứu đến anh trai, tiếc rằng Lôi Kính đang vui cười cùng mọi người, căn bản không có phát hiện em trai đáng yêu của mình đã lạc vào ma chướng...

Bởi vì trên đảo chỉ có năm phòng ngủ, bốn đôi tình nhân tất nhiên mỗi đôi một phòng, cuối cùng Lôi Lệ phải cùng với Doãn Lưu Phong ngủ chung một phòng.

“Không muốn! Em muốn ở chung với anh trai!” Tiểu kê kê bị đùa bỡn suốt cả buổi chiều, thiếu niên tội nghiệp thiếu chút nữa đã bắn tới tinh tấn nhân vong, có đánh chết cũng không chịu cùng với con ma đêm kia ở chung một phòng!

“Mày điên à? Dám quấy nhiễu tao với chị dâu mày ân ái? Muốn chết sao?”

“Huhu... vậy em ngủ với anh Mạnh!” Lôi Lệ chuyển hướng nhìn đến Mạnh Niệm Kỳ mà nó thích nhất.

Phí Tử Ngang không đợi Mạnh Niệm Kỳ trả lời, lập tức nhảy ra! “Em trai ngoan, anh Mạnh của em với anh có chuyện cần phải bàn, con nít không nên nghe thì tốt hơn.”

“Vậy còn anh Cố?”

“Ngại quá, anh đã đáp ứng với anh Tổng của em rằng buổi tối sẽ cho anh ấy cảm thấy hạnh phúc rồi, cho nên em trai Lôi Lệ ngoan, đừng tới quấy rầy bọn anh...”

“Huhu... thầy Lục, em có thể ngủ với thầy không?” Lôi Lệ ôm tia hi vọng sau cùng, hướng đến thầy giáo Lục Thư Đình.

Nhìn thấy ánh mắt đáng thương tội nghiệp của thiếu niên, Lục Thư Đình còn chưa có mở miệng, lập tức bị Vương Vũ Kiệt cắt ngang!

“Được thôi, thầy dám cùng nó ngủ, em đây liền ngủ với bác Doãn. Thầy biết đó, em thích đàn ông lớn tuổi.”

Lục Thư Đình vừa nghe, không nói hai lời liền kéo Vương Vũ Kiệt bỏ chạy.

“Em trai tội nghiệp, vậy là không có ai muốn giúp em. Haiz, thói đời bạc bẽo, lòng người đổi thay.” Doãn Lưu Phong châm chọc nói.

“Hừ, tui ngủ ở ngoài!”

“Được thôi, đừng nói anh không cảnh cáo em, buổi tối thường có thú dữ lui tới đó...” Doãn Lưu Phong chỉ định nói lung tung thôi, nhưng Lôi Lệ lại tin như cây sậy, chỉ nó thể rưng rưng cùng con ma dâm này về phòng.

Vừa vào đến phòng ngủ, Lôi Lệ thân cao lớn như vậy mà lại chạy đến ban công, giả bộ muốn nhảy xuống!

“Ông... đêm nay ông mà bậy, tui nhảy xuống liền!”

Doãn Lưu Phong không khỏi bật cười “Đồ ngốc! Phía dưới toàn là cát, em có nhảy cũng không có chết.”

Huhu... ông trời muốn Lôi Lệ tôi chết sao?

“Vậy... tui kêu cứu lớn hết cỡ! Nếu anh trai tui mà biết ông làm bậy tui, nhất định sẽ đến cứu tui.”

“Được thôi, em cố gắng kêu đi, kêu càng lớn càng tốt. Tốt nhất là cho tất cả mọi người biết chuyện đêm đầu của em bán cho anh.”

“Tui không có bán đêm đầu của tui cho ông!” Lôi Lệ rống đến đỏ mặt.

“Không có? Nếu không như vậy, sao em đi cái club đó làm gì?”

“Là bạn tui kéo tui đi! Tui nhất thời tò mò nên đi theo, ai mà biết gặp cái con ma dâm như ông!”

“Coi như bạn em kéo em đi, nhưng em cũng đâu có cần chạy lên sân khấu đấu giá đêm đầu tiên.”

“Tui làm sao mà biết được đó là bán đấu giá? Là thằng đó gạt tui lên sân khấu hát! Sao ông mắng tui, còn ông thì sao? Ông đến cái chỗ đó làm gì? Già dê biến thái!”

Doãn Lưu Phong nghe cái danh hiệu đó, không khỏi cười khở “Anh cũng là bị bạn bè kéo đi xem vui, ai biết được khi anh nhìn thấy em, ánh mắt liền không chuyển dời được...”

Người đàn ông nhớ lại cảnh tượng lúc đó, toàn thân đều bị dục hỏa đốt cháy!

Thiếu niên cao lớn cường tráng đứng trên sân khấu tràn đầy nhục dục, trên mặt cậu lại xuất hiện vẻ mặt hồn nhiên ngây thơ.

Tương phản cực độ này làm khiến cho các cánh đàn ông dưới sân khấu trở nên điên cuồng, tất cả mọi người đều hăng hái tham vụ cạnh tranh đấu giá.

Cuối cùng Doãn Lưu Phong dùng một cái giá cực cao mới được đêm đầu tiên của cậu.

Mà thiếu niên này quả nhiên cũng không làm cho hắn hối hận.

Chẳng những không hối hận, mà còn thương nhớ ngày đêm.

Sau khi mất tung tích của cậu, không lúc nào mà không nhớ nhung.

Cho dù tìm được ít nhiều những thiếu nam cường tráng để lên giường, y cũng tìm không ra cái tư vị mất hồn đó.

“Cam chịu số phận đi...” Doãn Lưu Phong ôm lấy Lôi Lệ, ghé vào một bên tai của cậu nói nhỏ “Em vĩnh viễn là của tôi!”

Giang huyết manh mai lại bị dương vật của người đàn ông đâm vào thật sâu!

“Huhu...” Lôi Lệ cắn răng không dám lên tiếng, chỉ có thể chảy nước mắt kêu khóc nhỏ tiếng “Không cần... Không muốn làm... Ruột cũng ông chọc thủng...”

“Yên tâm, anh biết em nhẫn nhịn lâu rồi, lần trước chúng làm liên tục sáu lần, mỗi lần em đều bị anh thao đến ngất đi, tỉnh lại bắt đầu lắc mông xin anh đâm em, chẳng lẽ quên rồi sao?”

“Huhu... tui không có cầu xin ông!”

“Phải không? Chúng ta thử xem, hôm nay anh nhất định sẽ làm cho em mở miệng xin anh đem đại nhục bổng này đâm chết em!”

“Mơ đi!”

Mười phút sau...

“Huhu... không được... đừng liếm nữa... Bên trong rất ngứa... rất ngứa mà...”

Người đàn ông không nói câu nào, tiếp tục liếm cánh hoa cúc của cậu.

“Huhu... Xin anh... vào đi... mau vào đi mà...”

“Muốn cái gì đi vào?”

“Huhu... ‘em trai nhỏ’ của anh...”

“Cái gì? Anh không hiểu. Anh là con một, không có em trai.”

“Huhu... đồ trứng thúi! Em nói là đại nhục bổng của anh đó!”

Dương cụ thô to của người nọ tiến vào động, hung hăng cắm thẳng đến chỗ sâu nhất —

“Huhu a a a —” Lôi Lệ cắn gỏi, điên cuồng thét chói tai!

“Ô a~ chính là cảm giác này!” Doãn Lưu Phong rốt cục cũng nhận lại được cái tư vị mất hồn này, hứng phấn mà nổi điên, thay đổi nhanh chóng đong đưa eo, hung hăng đâm vào nhục huyết mà y yêu nhất.

“Huhu... đâm chết em... em muốn bị đại nhục bổng đâm chết...” Dương cương cao lớn, thiếu niên cơ bắp toàn thân bị người đàn ông văn nhả tuấn tú đâm vào, giang huyết không ngừng phun ra đâm thủy, toàn thân yếu đuối giống như bùn lầy, chỉ có thể bất lực nằm dưới thân đàn ông khóc cầu xin tha thứ...

“Huhu... tha em... tha cho em đi...”

Nhìn bộ dáng thiếu niên tội nghiệp rơi lệ, Doãn Lưu Phong chẳng những không biết đồng cảm mà ngược lại càng đâm loạn, chà đạp cậu!

“A... a... Chết tiệt! Anh vĩnh viễn cũng không đâm đủ cái động đâm đang này! Đâm chết em! Đâm chết

em!”

“Aaa ... không cần mà! Đừng đâm nơi đó nữa — a a — em gần bị đại nhục bồng thao đến muốn bắn luôn rồi—”

“A... a... — Cái động dâm này kẹp chặt quá! Bắn — bắn vào động dâm của em—”

“Không được! Không được bắn bên trong!”

Đàn ông sắp xuất tinh đâu có thể nào trụ được, tinh dịch nóng hổi mãnh liệt bắn ra, Lôi Lệ bị bắn liên kêu khóc liên tục, rốt cục nhìn không được, cảm thấy thẹn rồi hôn mê bất tỉnh...

10. Chương 10: Vĩ Thanh

Ông trời cực kỳ công bằng.

Bên kia người cha thì đang đùa bỡn em trai, còn bên này, người con thì bị anh trai đùa bỡn.

“A a... nhẹ thôi... ba với Lôi Lệ ở sát bên đó...”

Dương vật thô to của Lôi Kính cắm sâu vào tiểu huyết, sáng khoái thở ra...

“Hô hô... kể bên thì sao... cho ba em biết con mình hạnh phúc nhường nào... như vậy ba mới yên tâm mà gả em cho anh...”

“Ừm ư... Không biết xấu hổ... Ai muốn gả cho anh chứ...”

“Hô hô... em đã quên? Em đáng cực thua, thế là phải hầu hạ anh mà, chẳng qua cái kỳ hạn một tháng phải đổi thành cả đời!”

“Cơ mà do may mắn mới tháng em hơn một trăm đồng, vậy mà muốn bổn thiếu gia hầu hạ anh cả đời sao? Mơ đi!”

“Hi, nếu không được như thế thì đổi thành chồng hầu hạ vợ yêu cả đời vậy, bảo đảm mỗi đêm làm em hạnh phúc đến phát khóc!”

Lôi Kính xấu cười, bắt đầu tăng thêm mã lực, rút ra cắm vào nhục huyết mất hồn mà hấn yêu nhất nhanh

hơn và mạnh hơn

“Y a a a a — giết em đi —”

Doãn đại thiếu gia bị yêu thương của Gấu làm như si như cuồng, cả người giống như bạch tuộc, tứ chi gắt gao quấn chặt trên người hắn.

“Huhu... tuyệt quá... gấu thật lớn... chồng yêu... lần nữa... hung hăng đâm em nữa đi...”

Lôi Kính nhìn cậu bị chính mình làm cho dục tiên dục tử, đột nhiên ôm lấy cậu nghiêng người mạnh một cái, đổi thành Doãn Thiên Kỳ ở trên, Lôi Kính ở dưới.

“Tới đây, vợ yêu đâm đấng nhất của anh, đổi em làm anh đi.”

“Huhu... Gấu thối... lại khi dễ em...”

Ánh mắt vợ yêu toát lên vẻ làm nũng cùng giận dỗi khiến trái tim Lôi Kính đột nhiên nhảy dựng, dương vật thô to lại càng tăng lên ba phần!

“Ai da — Đau chết em —” Ruột của Doãn Thiên Kỳ bị đại nhục bỗng đâm đến đau trường không thôi, nhịn không được thất thanh kêu đau.

“Nữ vương của anh... tâm can anh... Lại đây, anh là ngựa giống của em, mau mau khống chế anh đi!”

Doãn Thiên Kỳ mặt nhăn như tở, cúi người hôn môi thiếu niên cương nghị.

“Anh là của em! Vĩnh viễn là của Doãn Thiên Kỳ em!”

Thiếu niên cao quý bắt đầu đong đưa vòng eo mềm mại, dùng giang huyết khít khao lên xuống, khuyết động dương vật vĩ đại.

“A... a... — Chặt quá! Động dâm này chặt quá! Sướng chết anh!”

Nhìn người yêu chảy mồ hôi, khuôn mặt gọi cảm đến phát cuồng, Doãn Thiên Kỳ quả thực yêu đến không biết thế nào cho phải, chỉ có thể càng dùng thêm lực khuấy động cơn thịnh mà cậu yêu thương.

“Hừ ưm... ha a... gấu thật lớn... chồng yêu... em yêu anh... em rất yêu anh...”

“A a... tâm can bảo bối của anh... anh yêu em... yêu em muốn chết! Gấu muốn mãi mãi cùng Tiểu Kỳ Kỳ ở chung một chỗ.”

“Nói nhảm! Anh mà dám rời khỏi bổn thiếu gia, em liền nhốt con gấu thối nhà anh lại, cho anh mãi mãi không được rời đi! Chỉ có thể đứng bên cạnh em cả đời!”

Biết thiếu niên ngạo kiều này yêu mình muốn chết, Lôi Kính cười còn tươi hơn.

“Được, móc ngoéo đi, hai ta mãi mãi ở cùng một chỗ.”

Hai người thâm tình nhìn nhau, rất nhanh lại quần quýt cùng một chỗ, sa vào bể dục thâm sâu khôn cùng...

Cởi bỏ đi sự ngạo kiều và thiên kiến (*), hai con tim trần trụi kết nối chặt chẽ với nhau, cùng chào đón tương lai vĩnh hằng của bọn họ...

-END-

* Kiêu ngạo và định kiến

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngao-kieu-du-thien-kien>